

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ..

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 13ου καὶ 14ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Σελίς

— 'Αποξένωσις Κυβερνητικῆς πλειονοψηφίας ἀπὸ τῆς ἐμπιστοσύνης λαϊκῶν μαζῶν. Οὐσιαστικὴ πολιτικὴ κρίσις. 'Αριστερισμός. Διάβρωσις 'Αντιπολιτεύσεως' κατολισθησις εἰς νεωτέρας ὑφῆς Λαϊκὰ Μέτωπα. Τρίτος γῦρος. 'Επικείμενος πολιτικὸς σίφων. 'Ανασύνταξις πολιτικῶν δυνάμεων δι' ἐκλογικὸν ἀγῶνα. Κατάργησις διχασμοῦ Βενιζελικῶν - 'Αντιβενιζελικῶν	141 - 144
— 'Εν ὄψει τῆς συναντήσεως τῶν Τεσσάρων. Προέχοντα προβλήματα	144
— Περὶ πολιτικοῦ Γήρατος. 'Η πολιτικὴ ἡγεσία τῆς χώρας.	145
— Παλαιὰ κόμματα καὶ σύγχρονοι ροπαὶ	152
— Περὶ ἀσταθμῶν οἰκονομῶν	147
— 'Ο 'Ελληνισμὸς τῆς Αἰγύπτου ἐν κινδύνῳ	159
— 'Η Διαχείρησις τῆς Δημοσίας 'Επιχειρήσεως 'Ηλεκτρισμοῦ κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Συμβουλίου 'Ελέγχου	158
— Κιτρινισμὸς	148
— Μεταξὺ φαρισαϊσμοῦ καὶ ὁμότητος	148
— Δῶρον ἄδωρον. Φορολογία καὶ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων	149
— Διοικητικά. 'Αναδιάρθρωσις	149
— Αἱ τιμαὶ συγκεντρώσεως τοῦ σίτου	150
— Μόσχα Βελιγράδι - Δύσις	164

ΕΤΟΣ Β'. 15 καὶ 31 ΙΟΥΝΙΟΥ 1955 ΦΥΛΛΑ 13 καὶ 14

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

'Επιμελεία ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
π. Βουλευτοῦ - Δικηγόρου

Δραγατσανίου 4 Πλατεία ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ (Τηλέφ. 23.191)

ΓΡΑΦΕΙΑ (Παραπλεύρως Παλαιοῦ 'Υπουργ. 'Εσωτερικῶν)

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΩΝ "ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ,,

ΕΓΚΑΤΕΣΤΑΘΗΣΑΝ
ΕΙΣ ΤΟ
ΜΕΓΑΡΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ
ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4

(ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ 6, 8, 10)

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΠΑΛΑΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Τηλέφωνον 23.191

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐτήσια συνεισφορὰ ἐκδόσεως τῶν «ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ» διὰ τοὺς λαμβάνοντας τὰ τεύχη διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας των, εἶναι δραχ. 50. Ἐταιρειῶν δραχ. 100 καὶ Ἐξωτερικοῦ δραχ. 150.

Ὑποβάλλεται παρὰ κλησίς εἰς τοὺς λαμβάνοντας τὰ τεύχη καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὴν εἰσφορὰν των πρὸς μερικὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν ἐκδόσεως καὶ ἀποστολῆς.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

(ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΕΩΣ)

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ φρ. ΤΣιόβα

ΗΜΕΡΟΜ. 4-6-92

ΑΡΙΘ. 45568

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,,

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΤΟΣ Β'
Δραγατσάνιου 4 ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ Φύλλον 13 - 14
(Πλατεία Κλαυθμώνος) "Εκδόσις Δεκαπενθήμερος (Σελ. 141 - 164)
ΑΘΗΝΑΙ Υπὸ ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ 15 & 30 Ἰουνίου
Τηλ. 23.191 π. Βουλευτοῦ 1955

27 Ἰουνίου 1955

Ἐὰν ἐχρειάζετο καὶ ὑστατόν τι περιστατικὸν διὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἀποξένωσιν τῆς Κυβερνητικῆς Πλειονοψηφίας ἀπὸ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν Λαϊκῶν Μαζῶν, τὸ περιστατικὸν αὐτὸ συνετελέσθη ἐν τῇ ἀλλεπαλλήλῳ ἐξαγγελίᾳ τῶν τελευταίων φορολογικῶν μέτρων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεται ἡ ἰσοσκέλισις τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν ἄτινα, ἐν τούτοις, πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν διευτυπανίζοντο ὡς ἀνθοῦντα μέχρι σημείου νὰ ἀφίνουν περισσεύματα!

Ἡ διασάλευσις τῆς ἐμπιστοσύνης ἥτις ἐνυπάρχει μοιραίως εἰς τιοῦτου εἶδους παταγώδεις αὐτοδιαψεύσεις ὡς καὶ ἡ ἀλόγιστος ἐπίπτωσις τῶν νέων βαρῶν κυρίως ἐπὶ τῆς μέχρις ἀπογνώσεως ἤδη δεινοπαθοῦσης μέσης ἀστικής τάξεως, ἐξηγοῦν τὴν ἔκκρηξιν ὀργῆς ἡ ὁποία συνοδεύει σήμερον τὴν ἐπιβολὴν των. Ἐρχομένη ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως προκύψασαν ἀνωμαλίαν, τὰς ἔριδας τῶν ἐπιγόνων, καὶ τὴν χαλάρωσιν τῆς κρατικῆς μηχανῆς, ἡ ἔκδηλος αὐτῇ στροφή τῆς λαϊκῆς ψυχολογίας ἐδημιούργησεν *μίαν σοβαρωτάτην πολιτικὴν κρίσιν*, μετὰ κόπου μόλις συγκαλυπτομένην ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων.

Ὅλοι ἔχουν συνειδητοποιήσῃ — ἀδιάφορον ὑπὸ ποῖον πνεῦμα ἕκαστος — ὅτι ἡ μεγάλη κρίσις ἥτις ἔμελλε νὰ ἐπακολουθήσῃ τὴν κατάρρευσιν τοῦ Συναγερμοῦ, εὐρίσκεται ἐπὶ θύραις.

Τὸ θέμα ὅμως δὲν θὰ ὑπῆρχε κἂν, ἂν, ἀντιμέτωπος τοῦ καταρρέοντος Συναγερμοῦ ὠρθοῦτο σήμερον μία στιβαρῶς συγκεκροτημένη καὶ σαφῶς ἐπὶ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ζητημάτων τοποθετημένη, Ἀντιπολίτευσις.

Ἀλλὰ, μετὰ τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς μελαγχολίαν μετὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἐθνικῆς σκοπιᾶς κρίνοντες τὰ πράγματα εἶναι ἀναγκασμένοι — χωρὶς χαρὰν καὶ μετὰ βαρεῖαν τὴν ψυχὴν — νὰ διαπιστώσωσι τὴν τελικὴν ἀποξένωσιν τοῦ Συναγερμοῦ ἀπὸ τῶν λαϊκῶν μαζῶν, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ διαπιστώσουν ὅτι ἡ ὑπάρχουσα κοινοβουλευτικὴ ἀντιπολίτευσις οὔτε στιβαρῶς συγκεκροτημένη εἶναι, οὔτε σαφῶς ἐπὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Θέματος ἔχει ἐν τῷ συνόλῳ τῆς τοποθετηθῆ.

Δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν αἱ ἐπικρίσεις, οὔτε διὰ τὸ «ἄτρονον» τοῦ ἀγῶνος τῆς, οὔτε διὰ τὰ σφάλματα τῆς τακτικῆς τῆς, οὔτε διὰ

τάς ξριδας καί τάς αντιζηλίας εἰς τοὺς κόλπους της. Ὅρθαι εἴτε μή, εὐρίσκονται σήμερον εἰς τὸ περιθώριον τοῦ θέματος. Οὕτε εἰς ἐξεχούσας κοινοβουλευτικὰς μορφὰς ἢ μοῖρα ἐφάνη φειδωλὴ διὰ τὴν Ἀντιπολίτευσιν· οὕτε εἰς ρητορικὰς μάχας καὶ πύρινα ἄρθρα ὑστέρησεν αὕτη οἰασδῆποτε προκατόχου της. Καὶ αὕτη ἡ κατὰ τμησις τῶν δυνάμεων της, θὰ εἶχεν ἤδη προσπερασθῇ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἐπιφανεστέρου ἐκ τῶν ἡγετῶν της, ἐὰν οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα του ἐξέφραζον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον αἱ περιστάσεις ἐπιβάλλουν καὶ αἱ λαϊκαὶ μάζαι ἀναζητοῦν· ἐὰν ὅσα ἐξαγγέλονται μὲ στόμφον ἢ ὀργὴν ἐγίνοντο πράγματι πιστευτὰ ὡς ἀπήχησις βαθέως συνειδητῶν πεποιθήσεων.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔλλειψεν ἀπὸ τὴν Ἀντιπολίτευσιν.

Πιστεύσασα ὅτι ἡ κατὰ τοῦ Συναγερμοῦ προΐουσα δυσφορία θὰ ἔφερε μοιραίως τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας της, ἀρκεῖ νὰ ἐπικρίνῃ καὶ νὰ καταδικάζῃ ὅλα τὰ συντελούμενα, *παρεῖδεν ὅτι αἱ ὀριμὰσαι σήμερον λαϊκαὶ μάζαι, ἔχουν ἀνάγκην πολὺ οὐσιαστικωτέρας καὶ θετικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων των διὰ νὰ δώσουν τὴν ἐμπιστοσύνην των.*

Παρανοήσασα τὸ αἷτημα τῶν ἀπογοητευμένων καὶ δυσπραγούντων, ὡς μίαν τελεσίδικον καὶ ἀναλότρεπτον πρὸς τὰ ἀριστερὰ στροφὴν, πλειοδοτεῖ εἰς ἐπίδειξιν ἀριστερισμοῦ, υἱοθετήσασα ἕν πρὸς ἕν τὰ προστάγματα τῆς ἀριστερᾶς.

Παρεῖδεν τὸ αἷτημα, τῆς ἐκ βάθρων ἀνανεώσεως τοῦ κυβερνώντος κόσμου, τῶν κυρώσεων καὶ τοῦ ἐξιλασμοῦ ἀπὸ τῶν ἐλεεινῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν συνθηκῶν τὰς ὁποίας ἐδημιούργησε ἡ ἐπὶ γεννεὰς ἀσκηθεῖσα κομματικὴ τῶν πάντων διασάλευσις.

Ἀντιπαρῆλθε τὴν βαρεῖαν, πνιγερὰν ἀδιαφορίαν πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἀστικὸν Κράτος, τὴν νοσταλγίαν πρὸς τὰς ἰσχυρὰς καὶ σταθερὰς καταστάσεις τοῦ παρελθόντος, τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ διαρκῶς περισσότερον ἀπλώνεται ἐπάνω εἰς τὰς ἀποθαρρημένας μάζας, ὡς ἂν διὰ νὰ προαναγγέλλῃ τὴν παθητικὴν ἀποδοχὴν μιᾶς προσεχούς *«ἀπολυτρωτικῆς τυραννίδος»*.

* *

Οὕτω εἰς τὸ κενὸν καὶ τὴν σύγχισιν τὰς ὁποίας δημιουργεῖ ἡ μέχρι τοῦδε πολιτεία τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διαρροὴν τῶν λαϊκῶν μαζῶν τοῦ Συναγερμοῦ, ὁ ἀριστερισμὸς προωθεῖ τὰς θέσεις του καὶ πραγματοποιεῖ μίαν πρὸς μίαν τὰς διαδοχικὰς ἐπιδιώξεις του. «Αἱ γέφυραι μιᾶς τοιαύτης (μεταξὺ Κέντρου καὶ Ἀριστερᾶς) πολιτικῆς ἐπικοινωνίας, ἐστήθησαν ἤδη», ἐγράφομεν τὸν παρελθόντα Δ)βρίον ἐξ ἀφορμῆς τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. «Ὁ κομμουνισμὸς σήμερον γνωρίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε ἐν Ἑλλάδι ἐὰν δὲν διαβρώσῃ εἰς τὴν λαϊκὴν βᾶσιν της τὴν μικροαστικὴν τάξιν της χώρας.... Ὅτι τοῦ χρειάζεται σήμερον εἶναι ὁ συγχρωτισμὸς τῶν μαζῶν του πρὸς τὰς μικροαστικὰς γύρω ἀπὸ ἕν συγκεκριμένον πρόγραμμα περιορισμένων πολιτικῶν ἐπιδιώξεων.... ἡ δημιουργία κοινῆς ἀγωνιστικῆς συνειδήσεως ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ὁποίας οἱ

νέοι ἄορατοι καθοδηγεῖται τοῦ θὰ ἀνασκαλίζουσιν τὰς ψυχὰς διὰ νὰ σπείρουν τὸν σπόνρον τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς!»,

Ὅσοι ἐνέκυψαν μὲ προσοχὴν εἰς τὴν «προγραμματικὴν διακήρυξιν» τῆς Φ. Δ. Ε., καὶ παρηκολούθησαν μὲ προσοχὴν τὰ περιστατικὰ τοῦ πρώτου της Συνεδρίου, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ διαπιστώσουν μετ' αἰσθήματος δέους, πόσα καὶ πόσα ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς *«στηθεῖσας ἤδη γεφύρας!»*· τὸ ὅτι ἕν μέγα κόμμα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἐθνικὸν καὶ ἀστικὸν κατὰ τὴν προσωπικὴν τοποθέτησιν τῆς ἡγεσίας του, υἱοθετεῖ εἰς τὰς προγραμματικὰς του ἀρχὰς ὅλα σχεδὸν τὰ αἰτήματα τῆς ἀριστερᾶς, χρησιμοποιοῖ εἰς τὰς διακηρύξεις του καὶ αὐτὴν τὴν φρασσεολογίαν τῶν παλαιότερων κομμουνιστικῶν κειμένων, ἀποκαλύπτει ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ συνεδρίου τὴν ὑπαρξιν μιᾶς σοβαρᾶς καὶ ζωντανῆς ἀριστερᾶς μειονοψηφίας εἰς τοὺς κόλπους του (130 ἐπὶ 400) ἀφίνει ἐκ τεθειμένον τὸν μόνον ρήτορα ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ θάρρος νὰ θέσῃ πρὸ αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ὅσα οἱ πλεῖστοι συνεζήτουν κατ' ἰδίαν· τὸ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἄλλου Ἀστικοῦ κόμματος ἐτι δεξιώτερον τοποθετημένου ὁμιλεῖ ἀπεριφράστως ἐν Θεσ)νίκῃ περὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ Κ. Κ. ὅλα αὐτὰ διαγράφουν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπελθούσης διαβρώσεως τοῦ πολιτικοῦ μας βίου. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἔδαφος δι' αὐταπάτας.

Οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὰ ποσοστὰ τῶν ἐκατέρωθεν κομματικῶν δυνάμεων συγκαλύπτουν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀληθείας - τὸ δυναμικόν. Τὰ ρητορικὰ σχήματα ἀποκοιμίζουσιν.

Ὁ «τρίτος γύρος», ἡ ἐπερχομένη ἀποφασιστικὴ πολιτικὴ μάχη πρὸς τὴν Ἀριστεράν, κινδυνεύει οὕτω νὰ διεξαχθῇ μὲ τὴν ἀριστεράν βαθύτατα διαβρώσασαν πνευματικῶς καὶ πολιτικῶς τὰς τάξεις τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ αὐτῆς τῆς δεξιᾶς ἀκόμη· μὲ τὴν δεξιάν, τὸ κυρίως ἔρεισμα τῆς ἐθνικοφροσύνης ἡττημένην ψυχικῶς πρὶν κἂν δώσῃ τὴν μάχην, καὶ μὲ τὰς ἐθνικόφρονας μάζας χωρὶς σύμβολα χωρὶς ἰδέας, χωρὶς ἡγέτας εἰς τοὺς ὁποίους νὰ ἐμστεύωνται τὰς ἐλπίδας των. Καὶ ὡς εἰ καταληφθεῖσα ὑπὸ σκοτοδίνης πρὸ τοῦ βαράθρου τὸ ὅποιον ἀποτόμως ἠνοιξεν ἐμπρὸς της, ἡ *«ἐθνικὴ ἀντιπολίτευσις»* ἐπέταξε τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως καὶ τῶν ἀμέσων ἐκλογῶν. . . . διὰ νὰ σαρωθῇ εἰς τὸν πολιτικὸν σίφωνα, τὸν ὅποιον αἱ ἐκλογαὶ αὐταὶ προαγγέλου, μαζὺ μὲ ὅ,τι ἄλλο ἀποτελεῖ σήμερον τὴν *Ἑθνικὴν Ἑλλάδα*.

Ἡ Ἀριστερὰ γνωρίζει ὅτι ὑπὸ οἰονδήποτε σύστημα καὶ ἂν γίνον ἐκλογαὶ διεξαγόμεναι ὑπὸ συνθήκας ὡς αἱ σημεριναί, προώρισται νὰ ἀνοίξουν δι' αὐτὴν δυνατότητας εἰς τὰς ὁποίας οὔτε κἂν νὰ ἐλπίσῃ ἡδύνατο πρὸ ὀλίγου. Ἐκμεταλλευομένη τὴν σύγχισιν καὶ τὰς αντιζηλίας εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τὸν ἀσηκισμὸν τῶν προεκλογικῶν προκλήσεων ὅστις συνήθως ἐπικρατεῖ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καὶ τὴν προΐουσαν ἐξασθένεισιν τοῦ κυβερνητικοῦ μετώπου, ἔχει πολλὰς πιθανότητας νὰ τὰς ἐκβιάσῃ τελικῶς. Καὶ εἰς μίαν Βουλὴν οἷαν θὰ προκύψῃ ἀπὸ τοιαύτας ἐκλο-

γας θά τεθοῦν μοιραίως, εἰς μίαν τελείως νέαν ἀτμόσφαιραν ὅτι δὴ πο-
τε καὶ ἂν λέγεται σήμερον, ὅλα τὰ βασικά ἐκεῖνα θέματα τῆς ἐσωτερικῆς
καὶ ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς ἀπὸ τὰ ὅποια θά κριθῇ τὸ μέλλον τοῦ τόπου.

Ἐφ' ὅσον ἐπομένως ἡ Ἐθνικόφρων Ἑλλάς διατηρεῖ ἐκόμη τὴν πρωτο-
βουλίαν τῶν κινήσεων, δὲν ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ χάσῃ.

**Ἡ ἀνασύνταξις τῶν πολιτικῶν τῆς δυνάμεως, ὑπὸ νέας σύμβολα καὶ
νέαν μορφήν,** ἡ ἀνασύνθεσις αὐτῶν εἰς μίαν κοινὴν κίνησιν, καταργοῦσαν
ἔργῳ τὸν σοβοῦντα ἀκόμη ἐπικινδύνως παλαιὸν διχασμὸν· ἡ νέα ἀληθινὴ
πνοὴ ἀναδημιουργίας ἡ ὁποία θά ἀφυπνίσῃ τὰς καταπεπονημένας καὶ λη-
θαργοῦσας δυνάμεις τῆς - ὅλα αὐτὰ τοποθετοῦνται σήμερον ἐντὸς στενῶς
καθορισμένων χρονικῶν ὁρίων. Αἱ αὐταπάται δὲν ἐπιτρέπονται, οὔτε κα-
ταστάσεις ὡς αἱ σημεριναὶ διευθετοῦνται ὡς διὰ μαγείας διὰ τῆς χρήσεως
πολιτικῶν βοτάνων ὅπως π. χ. τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου. Ἡ με-
ταβολὴ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου - ἀναγκαῖα βεβαίως διὰ ἀπείρους γνωστούς
λόγους - δὲν λύει ὅλα τὰ ζητήματα. Διότι αἱ πολιτικαὶ μάχαι δὲν κρίνον-
ται μὲ τὰ τεχνητὰ μέσα τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας. **Κρίνονται πρὸ παντὸς
ἀπὸ τὸν παντοδύναμον ἄνεμον τῆς λαϊκῆς ψυχολογίας.** Καὶ ἂν προχωρή-
σωμεν πρὸς τὸν ἀποφασιστικὸν τρίτον γύρον, ὑπὸ τὴν σημερινὴν πολιτι-
κὴν ψυχολογίαν, σκοτειναὶ ἡμέραι ἀναμένουν τὴν τόσον ἀδίκως ἕως τώ-
ρα ταλαιπωρηθεῖσαν Μεγάλην μας Πατρίδα.

Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

Ἐντονος καταβάλλεται κατ' αὐτὰς
μεταξὺ τῶν δημοκρατικῶν συμμάχων δρα-
στηριότης, ἐν ὅψει τῆς προσεχοῦς συναν-
τήσεως τῶν Τεσσάρων. Ἀπὸ ὅσα ἐγνώ-
σθησαν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ περιεχομένου
τῶν συνεννοήσεων τόσον ἀπ' εὐθείας με-
ταξὺ Ὑπουργῶν Ἐξωτερικῶν ἐν Washin-
gton καὶ Ν. Ὑόρκῃ ὅσον καὶ διὰ τῆς συ-
νήθους διπλωματικῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει πᾶς
λόγος ἐφεκτικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ τὸν
τρόπον καθ' ὃν οἱ μεγάλοι ρυθμισταὶ τῶν
τυχῶν τοῦ κόσμου, ἐπιλαμβάνονται τὴν
φορὰν αὐτὴν τῶν συζητήσεων. Διότι ἀσχε-
τως τῆς θέσεως ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ Δυτικὴ
διπλωματία φαίνεται νὰ τοποθετῇ τὴν μετὰ
τῆς Ἀνατολῆς προσεχῆς στιχομυθίαν τῆς, τὸ
γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι τῆς συναντήσεως
προηγείται αὐτὴν τὴν φορὰν συστηματικὴ
ἔρευνα τοῦ θέματος καὶ συντονισμὸς ἀπό-
ψεων ἐκ μέρους τῆς Δυτικῆς διπλωματίας,
μειώνει εἰς τὸ ἐλάχιστον τοὺς κινδύνους οἵ-
τινες πάντοτε ἐνυπάρχουν εἰς μίαν συνάν-

τησιν τοιοῦτου εἴδους.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῶν μελ-
λόντων νὰ θιγῶσι θεμάτων, δύναται τις νὰ
συναγάγῃ ἀπὸ ὅσα ἕως τώρα ἐγνώσθησαν,
ὅτι ὀρθὴ εἶναι ἡ θέσις τὴν ὁποίαν ἐτοιμά-
ζεται νὰ λάβῃ ἡ Δύσις. Τὸ ὅτι, πράγματι,
ἡ τύχη τῶν Δορυφόρων τῆς Ἀνατολῆς. Εὐ-
ρώπῃς φαίνεται, ἐάν κρίνῃ κανεὶς ἐκ τῶν
ἐπανηλημμένων δηλώσεων τοῦ Προέδρου
καὶ τοῦ κ. Ντάλλες μέλλουσα νὰ προωθῇ
θῇ ἀπὸ Ἀμερικανικῆς τοῦλάχιστον πλευρᾶς
ὡς σημαντικὸν θέμα τῆς ἡμερησίας διατά-
ξεως, καὶ ὅτι ἀπὸ Ἀγγλικῆς πλευρᾶς, τοῦ-
το φαίνεται ἔστω καὶ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ
νὰ γίνεταί παραδεκτὸν, μᾶς ἐνθαρρύνει εἰς
τὴν αἰσιόδοξον ταύτην προοπτικὴν. Διότι,
εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε ὄχι, ἡ τύχη τῶν Δορυφό-
ρων τῆς Ἀνατολῆς. Εὐρώπῃς ἀποτελεῖ τὸ καίρι-
ον σημεῖον ἀποκαταστάσεως σχετικῆς ἰσορ-
ροπίας δυνάμεων ἐν Εὐρώπῃ. Ὅχι μόνον δι-
ότι θά ἀπώθῃ πρὸς Ἀνατολὰς τὰς στρατη-
γικὰς βάσεις συγκεντρώσεων τῶν σοβιετι-
κῶν δυνάμεων εἰς ἀπόστασιν περιορίζου-
σαν μέχρι λογικοῦ σημείου τὸν κίνδυνον

πρεπε νὰ συνίσταται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν
τῶν ὑποσχημένων. Ἡ συμφωνία τῆς Γιάλα-
τας ρητῶς ἀναγράφει ὅτι :

«ἡ ἀποκατάστασις τῆς τάξεως ἐν Εὐρώπῃ...

δέον νὰ πραγματοποιηθῇ διὰ μεθόδων,
αἵτινες θὰ ἐπιτρέψουν εἰς τοὺς ἀπελευ-
θερουμένους λαοὺς νὰ συγροτή-
σωσι δημοκρατικὰ καθεστῶτα τῆς ἐκλο-
γῆς των.»

Καὶ βαίνουσα ἔτι περαιτέρω εἰς τὴν ἀ-
ποσαφήνισιν τῶν «δημοκρατικῶν καθεστώ-
ων τῆς ἐκλογῆς των», ἡ συμφωνία τοῦ
Πότσδαμ, ὁμίλει. ὅσον ἀφορᾷ ἐιδικώτερον
τὴν Πολωνίαν περὶ «ἐλευθέρων καὶ ἀνεπη-
ρεάστων ἐκλογῶν . . . ἐπὶ τῇ βάσει τῆς
καθολικῆς καὶ μυστικῆς ψηφοφορίας». Καὶ
διὰ τὴν Γερμανίαν ἡ Ρωσσία μετὰ μακράς
ἀμφισβητήσεως κατέληξεν εἰς τὸ νὰ δεχθῇ
τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλευθέρων ἐκλογῶν ὑπὸ
ξένην παρακολούθησιν. Δὲν θά ἦτο ἐπομέ-
νως εἰλικρινῆς καὶ οὐσιαστικὴ οἰαδήποτε
συνεννόησις ἡ ὁποία θά παρεδέχετο ὡς
προῖον «ἐλευθέρων καὶ ἀνεπηρεάστων ἐκλο-
γῶν» καὶ ἐπομένως δυναμένην νὰ παρα-
τείνῃ ὀριστικῶς ἀνεκτὴν τὴν κατάστασιν
πραγμάτων ὑφ' ἣν κύπτουν σήμερον λαοὶ
ὕψηλῳ πολιτισμοῦ ὡς ὁ Πολωνικὸς ὁ Οὐγ-
γρικὸς κλπ.

Εἰς τὸ θέμα τῆς τύχης τῶν λαῶν αὐτῶν
συνοψίζεται καταδήλως ὄχι μόνον ἡ στρα-
τηγικὴ κατάστασις ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ καὶ
ὅλα τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα ὑπὸ τὰ ὅποια
θά ζήσωμεν ἡμεῖς καὶ αἱ προσεχεῖς γεν-
νεαί.

Εἶναι πρόδηλον ὅτι τὸ Γερμανικὸν ζήτη-
μα ἔχει τὴν προβάδισιν εἰς ὅλας τὰς προ-
σεχεῖς συζητήσεις, ὅτι ἡ προώθησις του
πρὸς τὴν ἐνοποίησιν τῆς χώρας διὰ πράγ-
ματι ἐλευθέρων ἐκλογῶν θά ἀποτελέσῃ τε-
αίφνη διασμοῦ κατὰ τῶν κυρίων ἐρεισμάτων
ἀμύνης ἐν τῇ Δύσει, ἀλλὰ καὶ διότι πολι-
τικῶς θά ἔδιδε τὴν πρώτην οὐσιαστικὴν ἀ-
πόδειξιν ὅτι ἡ Ρωσσία ἐννοεῖ τὴν «συν-
παρξιν» μετὰ τοῦ Δυτικοῦ κόσμου κα-
τὰ τὸν ἴδιον τρόπον καθ' ὃν τὸν ἐννοεῖ ἡ
Δύσις δηλ. ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σεβασμοῦ τῆς
ἀνεξαρτησίας τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Ἡ ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν τῆς Ἀνατο-
λικῆς Εὐρώπῃς, ἔχει γίνῃ ἤδη ἀντικείμενον
συμφωνιῶν μετὰ τῆς Ρωσσίας καὶ τὸ πρῶ-
τον βῆμα μιᾶς εἰλικρινοῦς διαθέσεως ἔ-

ράστιον βῆμα πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς
τάξεως ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ὅτι ὅπως ὀρθότατα
εἶπεν ὁ Μάκ Μίλλαν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν
Κοινοτήτων τὴν 16ην τρέχ.

«δὲν πρέπει νὰ παρασυρθῶμεν ἀπὸ τὰ κύμα-
τα τῆς συγκινήσεως ἐν ὅψει (τῶν νέων
διαθέσεων τῆς Ρωσσίας) ἀλλ' οὔτε καὶ
νὰ προασπισθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἰδίους μας
φόβους καὶ δισταγμούς, καταφεύγοντες
εἰς τὴν κυνικότητα καὶ τὴν καχυποψίαν».

Ἡ προβολὴ ὅλων ὁμοῦ τῶν δικαίων αἰ-
τημάτων τῆς Δύσεως, θά δυσχεράνῃ προ-
φανῶς τὰς συζητήσεις. Καὶ ἡ «Πράβδα» δὲν
ἐβράδυνε νὰ καταγγείλῃ τὴν θέσιν τοῦ ζη-
τήματος τῶν Δορυφόρων ἀπὸ τὸν Πρόεδρον
Eisenhower ὡς ἀπόπειραν τορπιλλισμοῦ τῆς
διασκέψεως τῶν τεσσάρων. Ὡς ὁμως ἀρ-
χικῶς συνεφωνήθη καὶ ὡς πάντως φαίνεται
νὰ ἀποτελῇ στερεὰν ἀπόφασιν ἀπὸ Δυτι-
κῆς πλευρᾶς, ἡ διάσκεψις δὲν πρόκειται νὰ
ἐπιδιώξῃ ἀμέσους λύσεις ἀλλὰ πρὸ παντὸς
νὰ ἀνοίξῃ διαδικασίας ἐπιτευξέως αὐτῶν.
Καὶ ὅλα τὰ προβλήματα τὰ «συντελοῦντα
εἰς τὴν διεθνὴ ὕφεσιν» ἔχουν αὐτομάτως
θέσιν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει. Ἡ προβολὴ
τοῦ ζητήματος τῶν δορυφόρων ἐπομένως
δύναται νὰ συζητηθῇ παραλλήλως καὶ ἐν
συναρτήσει πρὸς τὸ Γερμανικὸν μετὰ τοῦ
ὁποίου ἀποτελεῖ ἐνιαῖον πολιτικο-στρατη-
γικὸν σύνολον.

Φυσικὰ ἡ προβολὴ τοῦ ζητήματος τῶν
Δορυφόρων δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ἡ ἐφαρ-
μογὴ μιᾶς λύσεως ἐπὶ τοῦ Γερμανικοῦ, ἐάν
καὶ ἐφ' ὅσον ἐπετυγχάνετο, θά ἔπρεπε νὰ
καθυστερήσῃ μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῇ συμ-
φωνία καὶ ἐπὶ τῶν δορυφόρων.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Συγκινητικὴ εἰς τὴν ἀπλότητά της ἡ ἐπι-
στολὴ τὴν ὁποίαν ὁ παλαίμαχος πολιτικὸς
ἄλλοτε Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ
διαπρεπὴς ἡγέτης τοῦ ἐργατικῶν κόμματος
τῆς Ἀγγλίας Hugh Dalton, ἀπέστειλεν εἰς
τὸν ἀρχηγόν του κ. Attlee, διὰ νὰ τοῦ ἀ-
ναγγείλῃ τὴν ἀπόφασίν του ὅπως μὴ ἀπο-
δεχθῇ ἐνδεχομένην ἐκλογὴν του εἰς τὸ νέον
διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ κόμματος.

«Εἶναι ἀπαράιτητον κατὰ τὴν κρίσιν μου - ἔγ-
ραφεν - ὅπως ἐν τῇ νέᾳ Βουλῇ δπάρῃ ἐν
κατὰ πολὺ νεώτερον (κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν

μελῶν του) ἡγετικὸν συμβούλιον τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐν τῇ τελευταίᾳ Βουλῇ τὸ σῶμα τοῦτο καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μία σκιά τοῦ παρελθόντος καὶ ἐπὶ ἑλαττον καὶ ἑλαττον μία Κυβέρνησις τοῦ μέλλοντος».

Καὶ περὶ τῆς ἐξουσίας: «Ἡμεῖς οἱ παλαίμαχοι ἔχομεν μακρὰν πείραν τῆς κοινοβουλευτικῆς ζωῆς καὶ ὑπηρεσίας πρὸς τὴν ἐργατικὴν κίνησιν. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐν τῇ συμφέροντι τοῦ κόμματος, εἶναι πλέον καιρὸς ὥπως ὠρισμένος ἀριθμὸς ἐξ ἡμῶν ἀποχωρήσῃ διὰ τὴν κάμψιν θέσιν ἐν τῇ ἰθυνοῦσῃ ἐπιτροπῇ τοῦ κόμματος εἰς καλοὺς καὶ νεωτέρους ἀνθρώπους».

Καὶ ταῦτα ἔγραψε πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς περιωπῆς τοῦ Hugh Dalton, ἀπλῶς διότι ὑπερέβη... τὰ ὅσα ἔτι, χωρὶς οὔτε σωματικὴ κόπῳσις οὔτε οἰασθήποτε μορφῆς πολιτικὴ ἀποτυχία νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐνὸς τόσοσιν σημαίνοντος μέλους ἀπὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ κόμματός του. Τὸ «συμφέρον τοῦ κόμματος» - ὥπως αὐτὸς τὸ ἀντιλαμβάνεται - εὑρηται ἀρῶν τὴν ἐμπειρίαν πρὸς τὸ «συμφέρον τοῦ ἔθνους». Καὶ ἐν ὅψει αὐτοῦ, οἱ ἀξιοὶ πρωτεύουσας θέσεως πολιτικοὶ ἄνδρες, εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι διὰ πᾶσαν θυσίαν φιλαυτίας ἢ ἐγωϊσμοῦ.

Αὐτὰ ὅμως συμβαίνουν εἰς τὴν... πεπαιωμένην καὶ ἀρτηριοσκληρωτικὴν Ἀγγλίαν. Παρ' ἡμῖν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες δὲν γηράσκουν. Ὅρα ἡλικίας ὑπάρχουν μόνον διὰ... χυδαίας δημοσίας λειτουργίας ὥπως διὰ τοὺς δικαστὰς π.χ. τοὺς στρατηγούς τοὺς Πρέσβεις. Διὰ τοὺς πολιτικούς [ἀρχηγούς ἀντιθέτως, ἢ διὰ τῆς συνηθείας ἀνοχῆς, ἢ αἵγλης τῶν ἀξιωματῶν καὶ κάτω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ ἐσμός τῶν κεκτημένων προσωπικῶν ἢ κομματικῶν συμφερόντων ὁ ὁποῖος τοὺς περιστοιχίζει, δημιουργεῖ ὑπὸ τὴν μορφὴν ἀνεγνωρισμένης ἐπισιμότητος (τῆς περιφήμου «σφραγίδος»!) τὸ ἀμετάθετον καὶ αἰωνόβιον. Καὶ ὁ ἀείμνηστος Δηληγιάννης ἐὰν ἔζη ἀκόμη, μεταξὺ ἡμῶν, κατέχων τὴν «σφραγίδα» τοῦ κόμματος, θὰ εἶχε τὰς μεγαλυτέρας πιθανότητας γενικῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἡγεσίας του!

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔχει καὶ τὸ γῆρας. ὅταν ὀλοκληροῦται ἐν τῇ λευκότητι τοῦ ἡθους ἢ

τῇ ὀπλῇ ἀσημότητι, τὴν αἵγλην του, κάπου κάπου δὲ τὴν ἀνωτερότητα τῆς πείρας καὶ τῆς στοργῆς.

Μὴ δὲν ἐδίδαξεν ἐν τῇ ὑψηλῇ σκεπτικῇ συμῶν του ὁ Δημόκριτος:

«— Ἔστι δὲ που νέων ξύνσεις καὶ γερόντων ἀξυνεσίη· οὐ γὰρ τὸ γῆρας διδάσκει φρονεῖν, ἀλλὰ τροφὴ ἀγαθὴ καὶ φύσις»;

Τι ὅμως ὅταν τὰ δικαιώματα ἀρχαιότητος καὶ αἱ «σφραγίδες», ἔρχονται νὰ καλύψουν ἀνεγνωρισμένης ἀνικανότητος ἀναριθμητὰ κατὰ τῆς πατρίδος ἀδικήματα, συμφορὰς καὶ ἠθικὰς ἐκπτώσεις πάσης μορφῆς;

Ἡ Πολιτικὴ μας ἡγεσία - μὲ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις - εἶναι ὑπόλογος εἰς τὴν γενεάν μας, διὰ τὴν ἄδικον ἐγκληματικὴν διασπάθισιν τοῦ ἔπους τῆς Ἀλβανίας, ἐν τῇ αἵματηρᾷ ἀθλιότητι τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Δεκεμβρίου· εἶναι ὑπόλογος διὰ ἓνα ἀπὸ τοὺς αἵματηροτέρους πολέμους ἐξ ὧν ἐγνώρισεν ἡ Ἑλλάς, τὸν συμμοριτικόν· εἶναι ὑπόλογος διὰ τὴν ἀσυγχώρητον ἀσυναρτησίαν καὶ διασπάθισιν τοῦ προγράμματος ἀνασυγκροτήσεως τὴν μακροετὴ ἐξαθλίωσιν τῆς μικρασιατικῆς μας τάξεως· τὸ ὀδυνηρὸν δράμα τῆς ὑπαίθρου· διὰ τρεῖς κατὰ συνέχειαν χρεωκοπίας μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν (1945, 1949, 1953)· διὰ τὴν καθημερινὴν καταλήστευσιν τῶν μισθοσυντηρητῶν ἀπὸ τὴν ἀδιαπτότως συνεχιζομένην ὑψωσιν τοῦ τιμαρίθμου· τὴν διασάλευσιν πάσης ἠθικῆς τάξεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τὴν κατάρρευσιν παντὸς ἰδανικοῦ καὶ τὴν ἐπικράτησιν ἐνὸς κυνικοῦ ὕλισμοῦ ἐν τῇ νεότητι· τὴν δημιουργίαν τέλους ἐνὸς ἀπὸ τὰ πλέον ἐπιφύοβα κοινωνικοῦ ζητήματος τὸ ὁποῖον ὡς βαρὺ σύνεφον ἐπικάθηται ἐπὶ τῆς συνειδήσεως μας σήμερον.

...Καὶ ὅμως, ὁ ἐπίσημος μηχανισμὸς τῆς κομματικῆς ἡγεσίας ἀμύνεται ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν διαφόρων σφραγίδων. Καὶ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν τάξεων τῆς ἡγεσίας ἀρκετοὶ καλοπροαίρετοι, ἀλλὰ κουρασμένοι καὶ ξεθυμασμένοι ἀπὸ τὸν συνεχῆ πρὸς τὴν φαυλοκρατίαν συγχρωτισμόν, οἱ ὁποῖοι μορφάζουν ἀπὸ ἀηδίας εἰς τὰς στενὰς φιλικὰς συγκεντρώσεις, δι' ὅλα ὅσα βλέπουν, ἀλλὰ δημοσίᾳ δὲν εὐ-

ρίσκουν ἄλλο καλύτερον νὰ πράξουν διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ «μὴ θίγετὰ κακῶς κείμενα».

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἀναμφισβήτητον διάγραμμα τῆς καταστάσεως, εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἄγει πάντα εὐσυνείδητον καὶ ζωντανὸν ἄνθρωπον ἀναμειγνύμενον εἰς τὰ κοινὰ διὰ τὴν ὑπερηγήσιν καὶ ὅχι διὰ τὴν ὀφελήσιν, εἰς τὸ ἀναπόφευκτον συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀνάρρωσις δὲν εἶναι πλέον δυνατὴ διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων τῶν ὑπαρχόντων κομματικῶν ὁργανισμῶν.

Χρειαζέται ἔξωθεν πνοὴ καὶ θυσία.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΑΘΜΗΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΩΝ

Ὅταν γίνεται λόγος περὶ οἰκονομικῆς διαχειρίσεως καὶ δημοσίων δαπανῶν, προτάσσονται συνήθως ἀριθμοί, ποσοστά, στατιστικαὶ καὶ συνάγονται ἀριθμητικὰ καθαρῶς συμπεράσματα. Οὐδεὶς ὅμως ἔλαβε τὸν κόπον - ἴσως διότι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἰδιαιτέρως δύσκολον - νὰ ἐκτιμῇ ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν τὴν διαρροὴν δημοσίου χρήματος ἀπὸ τὴν ἔμμεσον καὶ ἀστάθμητον σπατάλην τὴν ὁποίαν συνεπάγεται τὸ ἄλλοπρόσκαλλον, τὸ φατριαστικόν, τὸ ἀνοικοκύρευτον τοῦ κομματικοῦ κράτους ὑπὸ τὸ ὁποῖον διοικούμεθα ἀπὸ 100 περίπου ἑτῶν καὶ τὸ ὁποῖον εὐφημιστικῶς ὀνομάζομεν «κοινοβουλευτικὴν δημοκρατίαν».

Διὰ νὰ μὴ ἐπεκταθῶμεν εἰς γενικότητες ἰδοὺ μερικὰ τελευταῖα παραδείγματα τὰ ὁποῖα μᾶς προσφέρουν τρεῖς ἀπολύτως ἀξιόπιστοι φίλοι μας ἀπὸ τὴν ὑπαίθρου.

1.—Πρὸ τίνος χρόνου τὸ Ὑπουργεῖον Δημ. Ἔργων εἶχε περικόψῃ κατὰ 10ο/ο τὰς πιστώσεις διὰ τὸ προσωπικόν. Οὕτω ἐδημιουργήθησαν ἀρκετὰ κενὰ εἰς ἃ προσετέθησαν τὰ ἐκ τῶν σεισμῶν δημιουργηθέντα. Ἐφ' ὧ καὶ παρεμβαίνει... τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Συντονισμοῦ διορίσαν εἰς πλείστοις νομοῦς τοῦ Κράτους «παρὰ τοῖς νομομηχανικοῖς», ὑπαλλήλους ἐπὶ συμβάσει... ἀπαραιτήτους εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δημ. Ἔργων. Φυσικὰ αὐτοὶ ἀμοιβόνται διπλάσιως ἢ καὶ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλοτε τακτικούς ὑπαλλήλους τοὺς ὁποῖους ἔρχονται νὰ ἀναπληρώσουν. Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων μᾶς ἀναφέρεται τὸ παρά-

δειγμα ἐνὸς ἀποστράτου ἀν/χου προσληφθέντος διὰ χαρτογραφικῆς φύσεως ἐργασίας ἐπὶ συμβάσει ἔναντι 9000 δραχ. μηνιαίως καθ' ἣν στιγμὴν ὁ τακτικὸς νομομηχανικὸς ἀμείβεται πρὸς 3200 δρχ.

2.—Πρὸ τίνων ἑτῶν εἶχε σταλῇ εἰς Εὐρώπην ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας διὰ νὰ σπουδάσῃ ἰχθυολογίαν, γεωπόνος τοῦ κλάδου. Περαιτῶσας τὰς σπουδὰς του καὶ ἐπανελθὼν πρὸς τριετίαν ἐτοποθετήθη ὡς γεωπόνος... εἰς Εὐρυτανίαν!

3.—Ἄλλος δασολόγος μόνιμος Ὑπάλληλος τῆς Γεν. Διευθύνσεως Δασῶν ἐστάλη ἐπὶ ὑποτροφίᾳ νὰ τελειοποιηθῇ ἐν Σουηδίᾳ. Ἐπιστρέψας ἐδημοσίευσεν εἰδικὸν σύγγραμμα «περὶ τῆς δομῆς τοῦ ξύλου», θεωρούμενον πολύτιμον ἀπόκτημα διὰ τὴν χώραν μας. Ἐφ' ὧ καὶ ὁ διαπρέψας εἰδικὸς ἀντὶ νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Δασικῶν Ἐρευνῶν ἢ ὅπου ἄλλοι ἡδύνατο νὰ ἀξιοποιήσῃ διὰ τοὺς ἄλλους μας δασολόγους καὶ τὴν δασολογίαν μας ἐν γένει τὰ ὅσα ἀπέκτησε σπουδᾶς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐστάλη νὰ διευθύνῃ ἐν περιφερειακῶν δασαρχεῖον ὅπου τὸ πολὺ, πολὺ θὲ ἀποτελέσῃ ἓνα ἱκανὸν δασάρχην ἀλλὰ «θὰ βάλῃ εἰς τὸ χρονοντούλαπον» ὅλα ὅσα μὲ τόσοις κόπους καὶ ἐξοδα ἔμαθε δι' ἄλλους βεβαίως σκοπούς.

Ὅλα αὐτὰ καὶ αἱ μυριάδες ἀναλόγων παραδειγμάτων δὲν ἀναφέρονται φυσικὰ πούθεν εἰς κανενὸς εἰδους στατιστικὴν. Ἀποτελοῦν ἀπλούστατα τὴν καθημερινὴν διαρροὴν εἰς ἐνέργειαν, ἐφευρετικότητα, δυναμισμόν καὶ ἐπομένως εἰς πλοῦτον, τῆς ὁποίας καθ' ἡμέραν παριστάμεθα μάρτυρες, ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ κομματικοῦ κράτους. Ὁ φαβοριτισμὸς εἶναι ἀνθρώπινος καὶ συνοδεύει συνήθως πᾶσαν ἐξουσίαν· τὸ κακὸν εἶναι ὅμως ὅτι τὸ κομματικὸν κράτος στηρίζεται ἀκριβῶς ἐπ' αὐτοῦ· μὲ αὐτὸν κινεῖται καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀντλεῖ τὰς δυνάμεις του.

Καὶ ὅπου μὲν πρόκειται περὶ χωρῶν πλουσίων μὲ ἀνεπτυγμένης οἰκονομικῆς δυνατότητας, ἡ ζημία χάνεται ἐντός τῶν μεγάλων ἀριθμῶν τῆς οἰκονομικῆς ἀποδόσεως. Ὅπου ὅμως πρόκειται περὶ χωρῶν

πτωχών των οποίων τὸ μέλλον καὶ τὸ παρὸν κατακτάται μόνον μὲ μόχθους καὶ θυσίας, ἐκεῖ ἀνάγεται εἰς ἀληθινὴν μάστιγα ἐπιβραδύνουσαν ἢ καὶ ἐπαπειλοῦσαν αὐτὴν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας, πρὸς μίαν περιόδον ἀνέσεως καὶ πολιτισμοῦ.

Ἀπὸ τὸν κλασσικὸν ἀφορισμὸν τοῦ Ἡροδότου, ἀποστηθίζομεν κατὰ κόρον μόνον τὴν πρώτην περίοδον :

«Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ σύντροφος ἐστὶ»

Ἐλθμονήσαμεν ὁμῶς τελείως τὴν δευτέραν καὶ σοφωτέραν :

«ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι ἀπὸ τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ δι' αὐτῆς ἢ Ἑλλὰς τὴν τε Πενίαν ἀπαμύνεται καὶ τὴν δεσποσύνην».

ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΟΣ

Ὁ κίτρινος τύπος — Ἐστία 7η τρέχ. — δὲν ἀφίνει νὰ παρέλθῃ καμμία εὐκαιρία διὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ σύνθηρες κουτσομπολὶο διὰ τοῦ ὁποίου συνήθως ἀντικαθιστᾷ ἀπὸ τὸν στηλῶν του τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κριτικὴν. Ἐπωφελομένη τὸν δηλώσεων τοῦ κ. Πιπινέλη ἐπὶ τὸν ρωσο-γιουγκοσλαυικὸν συζητήσεων τοῦ Βελιγραδίου τὸν δημοσιευθεῖσιν εἰς τὸν ὑπόλοιπον τύπον τῆς 7ης καὶ 8ης τρέχ. ἢ ἐν λόγῳ ἐφημερίδων, ἀντὶ νὰ θέσῃ πρὸ τὸν ἀναγνώστην τῆς μικρᾶς ἢ μεγάλης περίληψιν τὸν δηλώσεων αὐτῶν, διὰ νὰ κρίνουν μόνοι τὸν περὶ τῆς ὀρθότητός των, ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν στήλην πληροφοριῶν καὶ ὑπὸ τύπον πληροφορίας ἰδικὰ τῆς σχολίας στηριζόμενα εἰς τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ κ. Πιπινέλης εἶχεν ὁμιλήσῃ... «περὶ ἐμμέσου ἐγκαταλείψεως τῆς Βαλκανικῆς συμμαχίας ὑπὸ τοῦ Τίτο».

Καὶ διὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἔντιμον αὐτὴν «κριτικὴν» τῆς, ἢ Ἐστίας, ἐπέκρινεν τὰς περὶ τὸν ὁ λόγος δηλώσεις δεδομένου ὅτι... «τόσον οἱ Ἀμερικανοὶ ὅσον καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐκφράζουν τὴν ἱκανοποίησιν των διὰ τὴν στάσιν τῆς Νοτιοσλαβίας».

Αὐτὸς εἶναι ἀκριβῶς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ζέριτ Ποπουλιτ τῶν Τυράνων καὶ τὸ Ραμοτνισέσκο Ντέλο, τῆς Σόφιας, τροφοδοτοῦν τοὺς ἀναγνώστας των καὶ χρησιμοποιοῦν τὸ δικαίωμα τῆς κριτικῆς. Μεταξὺ κίτρινισμοῦ καὶ ὁλοκληρωτισμοῦ εἰς τὸν τύπον δὲν ὑπάρχει τῶντι μεγάλη δια-

φορά· ἡ διαφορὰ δὲν ὑφίσταται πραγματικῶς παρὰ κατὰ τὸ ὅτι ἡ διαστροφὴ τῆς ἀληθείας διενεργεῖται εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ διὰ λογισμὸν τοῦ κράτους καὶ τοῦ ἐπικρατήσαντος κόμματος, εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ κίτρινισμοῦ διὰ λογισμὸν τῆς παθολογικῆς μνησικακίας ἢ τοῦ τυφλοῦ φανατισμοῦ τοῦ πρώτου τυχόντος.

Καὶ τὸ τί μὲν εἶπεν ὁ κ. Πιπινέλης προκύπτει σαφέστατα ἐκ τῶν δηλώσεών του καὶ τὰ ἠνόησαν πολὺ καλὰ ὅσοι ἐχρειάζοντο νὰ τὰ ἐννοήσουν, τὰ ἐπιβεβαιῶν δὲ καθημέραν τὰ πράγματα. Οὔτε πρόκειται νὰ προέλθωμεν εἰς σοβαρὰν συζήτησιν μετὰ τὸν ὁργάνων τοῦ κίτρινου τύπου. Παραδίδομεν μόνον εἰς τὸ γελοῖον πρὸς τέρψιν τὸν ἀναγνώστην μας τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ ἀποψὶς τοῦ κ. Πιπινέλη ἢ οἰουδήποτε ἄλλου εἶναι ἢ δὲν εἶναι ὀρθή... διότι οἱ Ἀμερικανοὶ ἢ οἱ Τοῦρκοι φρονοῦν τὸ ἐναντίον...

Πολὺ συχνὰ ἡ καλύτερα διὰ τὸν κίτρινισμὸν τιμωρία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς τὰ γραφόμενά του.

ΜΕΤΑΞΥ ΦΑΡΙΣΑΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΩΜΟΤΗΤΟΣ

«Ἡ οἰκονομικὴ διάσκεψις τῆς Βρυττον... ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ διαδραματισθῇ ἡ ρόλον ἐνώσεως, συνέσεως καὶ ἀποφασιστικῆς ἐπιρροῆς».

Ταῦτα ἐδήλωσεν ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου μεταβὰς ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν Λιθωνικὴν πρωτεύουσιν διὰ νὰ ἐπιδείξῃ σύνεσιν καὶ νὰ ἀσκήσῃ ἀποφασιστικὴν ἐπιρροήν! Ἀλλὰ ἡ σύνεσις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ ἡ ἐπιρροή του εἶναι διεθνῶς γνωστὰ ὥστε νὰ διερωτώμεθα ἂν ὑπῆρχεν ἡ ἀνάγκη νὰ μεταβῇ ἐπὶ ἀποστολῇ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ νὰ τὰς ἀποδείξῃ. Ἐκεῖνο ὅπερ δὲν κατωρθώθη αὐτοῦς ἀκόμη νὰ γίνῃ πιστευτὸν, τόσον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὅσον καὶ τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι ἡ ὑπαρξὶς Ὑπουργῶν μας «διαδραματίζοντων ρόλον» οἰκονομικῶν καὶ φειδῶς πρὸ παντός δὲ σεβασμοῦ πρὸς τὴν νοημοσύνην τοῦ κοινοῦ. Διότι τὸ νοήμον κοινὸν μας δὲν δύναται ἐπ' ἀπειρον νὰ δέχεται τοιοῦτου εἶδους πομπώδη ἀερολογήματα ὡς πραγματικὰς δικαιολογίας ταξιδίων αὐτοδιαφημίσεως. Δὲν παρήλθον πολλὰ ἡμέραι ἀπὸ

τὴν ἐπίδειξιν «συνέσεως καὶ ἀποφασιστικῆς ἐπιρροῆς» εἰς τὴν Βρυττον καὶ κατεφάνη ἡλίτου φαινότερον ὅτι τὸ ἐκεῖ συνέδριον τῶν ἀντιπροσώπων τῶν χωρῶν τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς, ἀπετέλεσεν ἀπλούστατα ἐν ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ ἐκεῖνα συνέδρια τὰ ὁποῖα καταλήγουν εἰς ἀφηρημένας ἀποφάσεις καὶ δίδουν ἀπλῶς λαθὴν εἰς... ἐπαφὰς, διὰ τὰς ὁποίας θὰ ὑπερήρκει ὁ ἐπὶ τόπου Προσβευτὴς μας.

Εἰλικρινέστερος ὑπῆρξεν ἀσφαλῶς, ἄλλος συνάελφος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου, ὁ ὁποῖος διορίζων εἰς... ἀνυπαρκτον θέσιν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ παλαίμαχον δημόσιον λειτουργὸν τοῦ ἀπῆλθοντος (ἢ σκηνῇ ἀπεθαναντίσθῃ ἀπὸ παριστάμενον αὐτήκοον μάρτυρα) εἰς τὴν ἐρώτησίν του:

— Εἰς ποίαν ὑπηρεσίαν θὰ παρουσιασθῶ, κ. Ὑπουργέ;

— Πουθενά!

— Καὶ ποῖον τότε ὑπηρεσίαν θὰ προσφέρω;

— Τίποτε!

Μεταξὺ τοῦ φαρισαϊσμοῦ καὶ τῆς ὁμότητος, ἢ τελευταία αὕτη εἶναι ἀσφαλῶς πλέον εὐρὸςδεκτος!

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Α.Δ.Ε.Δ.Υ. παρουσίασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν «ὑπέμνησεν ὅτι συμφῶνως πρὸς κυβερνητικὴν δὴλωσιν, ἡ χορηγηθεῖσα ἐκ 10οιο αὐξήσις ἀπετέλει ἀπλοῦς βῆμα διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων καὶ ὅτι ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐλαμβάνοντο πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ ἄλλα μέτρα. Ἐπίσης ἡ Ε. Ε. ὑπεγράμμι-σεν ὅτι «ἡ αὐξήσις τῶν ἐνοικίων καὶ τὰ νέα φορολογικὰ μέτρα ἐπληξάν καὶ τὴν τάξιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων».

Μὲ ἄλλους λόγους μὲ τὴν αὐξήσιν τῶν ἐνοικίων τοὺς νέους φόρους, τὴν αὐξήσιν τῶν τιμῶν καὶ τῶν κομίστρων ἐξουδετεροῦνται σχεδὸν ἡ χειρονομία τῆς κυβερνήσεως πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὡς ἦτο ἐπόμενον νὰ προῖδῃ πᾶς τις, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρχε πρόβλεψις διὰ τὴν αὐξήσιν, προερχομένη εἴτε ἐξ οἰκονομικῶν, εἴτε ἐξ ὑπεραποδόσεων τῶν κειμένων φόρων εἰς περίοδον οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως. Ἀναγκάζονται ἤδη οἱ ὑπάλληλοι νὰ ζητήσουν νέας αὐξήσεις πρὸς βελτίωσιν

τῆς θέσεώς των, συμπληρουμένου οὕτω τοῦ φαύλου κύκλου. Ἐνῷ δὲ δὲν ἐπέρχεται σταθερὰ βελτίωσις τῆς θέσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐξαρθρῶνεται ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία καὶ τίθεται ἐν κινδύνῳ ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις τῆς μετὰ τὴν βαρυτάτην ἐκ 1.100 ἐκατ. νέαν φορολογίαν.

Ἐν τούτοις, τὰς κακὰς συνεπειὰς μιᾶς τόσοσιν ἀσυνέτου οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς πολιτικῆς ἀναγνωρίζει καὶ αὐτὴ ἡ ὑβέρνησις, ὅταν εἰς τὴν Εἰσήγησιν τοῦ τρέχοντος προϋπολογισμοῦ ἐβαυκαλίζετο ὅτι «ἰδιαίτερος ἡ προσοχὴ τῆς κυβερνήσεως ἐστράφη εἰς τὸ νὰ προληφθοῦν αἱ πολλαπλῶς ἐπιζήμιοι ἐπιδράσεις τὰς ὁποίας ἐπιφέρει ἡ βαρεῖα φορολογία εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πλουτοπαραγωγικῶν δυνάμεων τῆς χώρας καὶ γενικώτερον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν οἰκονομίας. (σελ. 19)».

Ἐξ ἄλλου ὁμολογεῖτο ὅτι «ἡ ἐλάφρυνσις τῶν συντελεστῶν τῆς ἀμέσου φορολογίας, τὰ ποσοστὰ τῶν ὁποίων ὁμολογουμένως *εἶχον ὑπερβῇ τὰ ἀνώτατα ὅρια*, ἄτινα ἡδύνατο νὰ βαστάσουν οἱ εἰς φορολογίαν ὑποκείμενοι παράγοντες τῆς οἰκονομίας, ἀποτελεῖ ἐφαρμογὴν μέτρου οὐ μόνον φορολογικῆς πολιτικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως. (σελ. 15)» ἀνεμένετο δὲ ὅτι ἡ ἐλάφρυνσις αὕτη θὰ [συντελεῖ ἀποτελεσματικῶς «εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐπιχειρηματικῆς δραστηριότητος, τὴν τόνωσιν τῆς ἰδιωτικῆς ἀποταμιεύσεως, καθὼς καὶ τὴν προσέλκυσιν ἰδιωτικῶν κεφαλαίων εἰς παραγωγικὰς ἐπενδύσεις (σελ. 20)»]. Ἀφοῦ λοιπὸν τόσοσιν σημαντικὰ ἀποτελέσματα ἀνέμενον ἡ Κυβέρνησις ἐκ μιᾶς ἐλαφροτάτης διαρρυθμίσεως τῶν συντελεστῶν, ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις ποίας σημασίας θὰ εἶναι οἱ δυσμενεῖς ἐπὶ τῆς ὅλης οἰκονομικῆς δραστηριότητος ἀντίκτυποι τοὺς ὁποίους θὰ ἔχῃ ἡ ἐπιβληθεῖσα νέα βαρυτάτη φορολογία καὶ ἡ μαζικὴ κατὰ 20 οιο αὐξήσις τῶν ἀμέσων φόρων.

.. ΑΝΑΔΙΑΘΡΩΞΙΣ!

Ἡ χώρα μας ἐθεωρεῖτο ὅτι εἶχε τοὺς καλλιτέρους ὑπαλλήλους καὶ τὸ χειρότερον σύστημα ἐργασίας των. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων προβλημάτων ποὺ θὰ κληροδοτήσῃ ἅλυστα εἰς

τούς διαδόχους του ο Συναγερμός, είναι και το της αναδιαρθρώσεως των δημοσίων υπηρεσιών δια το όποιον τόσας προεκλογικές υποσχέσεις εξεσφενδόνισε και τελικώς το καταβράθωσε με τον νόμον 2500]53. Αντί αναδιοργανώσεως των υπηρεσιών, έσυστηματοποιήθη και ενομιμοποιήθη ή προγραφή των δημοσ. υπαλλήλων, ή μείωσις των αποδοχών των, ή άστοργία προς δικαίας επιδιώξεις των και ή αντικατάστασις των δια φίλων του ισχύοντος κόμματος, ών ο άριθμός υπερβαίνει κατά χιλιάδας τούς πανθέντας και τούς υπό σύνταξιν τεθέντας. Διόγκωσις του προϋπολογισμού (με νέους διορισμούς μονίμων, εκτάκτων, επί συμβάσει και επί άποστολαίς υπαλλήλων) και κίνδυνος χρεωκοπίας όλων των ασφαλιστικών των υπαλλήλων Όργανισμών και ταμείων (λόγω άθροάς συνταξιοδοτήσεως). Ζοφερά ή εικών, αλλά πραγματική. Η Κυβέρνησις, επί όλόκληρον τριετίαν, είχε τον καιρόν και την δύναμιν να κάμη πολλά. Αν δε την εύνοιαν που έδειξε προς τούς στρατιωτικούς, την έπεξέτεινε και εις τας πολιτικές υπηρεσίας, άλλη θα ήτο σήμερα ή κατάστασις. Πράγματι, ή δύνατο να αύξηση την απόδοσιν των δημ. υπηρεσιών δια μιās ορθολογιστικής οργανώσεώς των. Είμπορούσε να άποσυμφορήση τούς συνοσιζομένους άσκόπως εις το Κέντρον πληθωρικούς υπαλλήλους και να τροφοδοτήση με αυτούς τὰ έρρημα γραφεΐα των Έπαρχιών. Έπρεπε να εισαγάγη ένα συλλογικόν σύστημα εργασίας εις το όποιον πλείονες υπάλληλοι, εργαζόμενοι εις μίαν αίθουσαν υπό άγρυπνον βλέμμα προϊσταμένων, θα απέδιδαν πολλαπλάσια. Άλλά σήμερα είναι διασκορπισμένοι εις διάφορα οικήματα και εις άκατάλληλα γραφεΐα όπου μόνον με έφημερίδας και αναψυκτικά καθίσταται δυνατή ή διάνυσις των εργασιών ώρων. Είμπορούσε να άπλοποιήση την διεξαγωγήν της υπηρεσίας περιορίζουσα φακελλοκρατίαν και έγγραφοκρατίαν. Εις την Δικαιοσύνην, γηράσκετε να ίδετε το τέρας μιās υποθέσεως σας. Εις την Γεωργίαν, μελαγχολείτε βλέποντες άπείρους εκτάσεις ανεκμεταλλεύτους (όρα την έντευθεν του Ίσθμου μεταξύ βουνών και θαλάσσης περιοχήν του Σαρωνικού που όμοιάζει με έρημον, ένφ ήμπορούσε να διαθρέψη πόλιν όλόκληρον). Εις την Κοινων. Πρόνοιαν, τὰ

παιδιά του Λαού με την βοήθειαν του Στρατού μας θα ήμπορούσαν να παραθερίσουν άνετα και εύθηνά εις τας παραλίας μας· όμως όλοι άσכולούνται με άσχετα ζητήματα. Εις την Έργασίαν, μένετε κατάπληκτοι με την μεταναστευτικήν μανίαν των εργατών μας και κανείς δεν εξετάζει διατι έφθάσαμεν εις την γενοκτονίαν αυτήν. Εις το Έμπόριον, δεσμεύομεν τούς πάντας με αίτήσεις, με άδείας, με έγκρίσεις, ένφ όλα αυτά άνήκουν εις τὰ Έπιμελητήρια και εις τας Τραπεζάς. Εις την Βιομηχανίαν, άνεμένετε μετά τον εξηλεκτρισμόν την πρόοδον και όμως οί κάτοικοι αναθεματίζουν την Δ.Ε.Η. διότι πληρώνουν το ρεύμα όσον και πρό των έργων του εξηλεκτρισμού και άναγκάζονται να επαναφέρουν τις λάμπες και τὰ λυχνάρια. Ματαιώς περιμένετε εξήγησιν εις αυτά και εις άλλα φαινόμενα. Πεισθήτε πάντως ότι βελτίωσις δεν θα γίνη με περιηγητάς ύπουργούς και πολυκεφάλους Κυβερνήσεις. Χρειάζεται μέθοδος και σύστημα. Και γνώσις και πρωτοβουλία. Τό μόνον που δεν χρειάζεται είναι το μαστίγιον· και το λεπτόν αυτό αντικείμενον καταφέρεται συνεχώς επί μίαν θτίαν εις την ράχην των υπαλλήλων και τούς καθιστά άνικάνους νέ εργασθούν. Δι' άργότερον, λοιπόν, και ή αναδιάρθρωσις! και όχι με μαστίγιον και φοβίαν, αλλά με αγάπην, zalωσύνην και συναίσθησιν εύθυνών και καθηκόντων.

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ

Τόσον εις την Βουλήν, όσον και εις τον τύπον διάφοροι εξηνέχθησαν γνώμαι επί της ακολουθηθείσης πολιτικής των τιμών συγκεντρώσεως του σίτου κατά την τρέχουσαν περίοδον. Δεν έλειψαν βεβαίως και αϊ άνεύθυνοι παρά πολιτικών ήγετών παρορμήσεις και επικρίσεις, οί όποιοι με την άνεσιν της ιδιότητος του αντιπολιτευομένου ζητούν, έν επιγνώσει είτε μή, τὰ αδύνατα παραβλέποντες όλας τας άλλας πλευράς του ζητήματος πλην της «ικανοποιήσεως των άγροτικών μαζών».

Παραλλήλως, εις μεν την ύπαιθρον έτοιμάζονται υπό των σιτοπαραγωγών συλαλητήρια, κρινομένων των τιμών χαμηλών, εις τας Αθήνας δε υπό της Αμερικανικής Οι-

κονομικής Αποστολής και των έμπειρογνωμόνων ταύτης, αϊ καθορισθείσαι τιμαί συγκεντρώσεως κριθέσαι ως ύψηλότεραι του δέοντος προυκάλεσαν έντονα διαβήματα προς την Κυβέρνησιν έπικειωμένου του κινδύνου πληθωρισμού και εξ αυτού διασαλεύσεως της δημοσιονομικής και νομισματικής σταθερότητος, ήν προοιονίζει ή αξιολογία της τιμής του άρτου. Διά να κριθή ή σκοπιμότης ή μερικώτερα ή γενικώτερα ώφελιμότης, της καθορισθείσης τιμής είναι αναγκαία πλήρης οικονομικοστατιστική ανάλυσις, δι' ήν δεν έπαρκούν αϊ σελίδες του παρόντος Δελτίου. Περιοριζόμεθα εις το να τονίσωμεν προκαταρκτικώς ότι οιαδήποτε σοβαρά αντιμετώπισις του ζητήματος δέον άπαραιτήτως νάστη- ριχθί.

α) εις ύπολογισμόν των δαπανών εκμεταλλεύσεως του σίτου κατά το 1954 κατά στρέμμα και χιλιόγραμμον ή όκάν.

β) Την άκαθάριστον πρόσοδον, τας έξωτερικας δαπάνας και το γενικόν εισόδημα του σίτου τόσον δια το 1954 όσον και το 1955, με βάσιν ότι αϊ δαπάναι γεωργικής παραγωγής κατά χιλ. το 1955 είναι ίσαι με τας του 1954 άλλ' ηύξημένα κατά στρέμμα λόγω της ύψηλότερας στρεμματικής παραγωγής του 1955.

γ) Τον προσδιορισμόν του κόστους της άγροτικής παραγωγής των κυριωτέρων Έλληνικών προϊόντων συμπεριλαμβανομένου και του σίτου έν όψει :

- 1) Του όγκου της έφεταινης έσοδείας.
- 2) Των προβλεπομένων αποθεμάτων.
- 3) Της καταναλώσεως κατά την περίοδον από 1]7]1955 - 30]6]1956.
- 4) Των προβλεπομένων εισαγωγών κατά την αυτήν περίοδον.
- 5) Την πρόβλεψιν σχηματισμού αποθεμάτων.
- 6) Της τιμής κατά το παρελθόν και της άγοραστικής ικανότητος μιās ποσότητος έν όψει του γενικού δείκτου γεωργικής καταναλώσεως.

7) Του πιθανού ύψους του γενικού δείκτου γεωργ. καταναλώσεως και της παριτέ έάν ή τιμή διαμορφωθί εις το ύψος του 1954 και του ύψους εις ό θα πρέπει να διαμορφωθί έν όψει εύνοϊκωτέρας παριτέ δια την περίοδον 1955 - 1956.

Έξαντλητική πάντων τούτων μελέτη εκλεκτού επιστήμονος καταλήγει εις το συμπέρασμα ότι ή συγκεντρώσις θα πρέπη νά φθάση τὰ όρια δυνατοτήτων άποθηκεύσεως (300 350 χιλ. τόνους με προτίμησιν των μικροπαραγωγών) και ή τιμή να μη είναι κατωτέρα των 4 δρχ. κατ' όκάν. Καί τουτο δια να μη αντιμετωπισθί ραγδαία και ισχυρά πτώσις των τιμών εις την έλευθέραν αγοράν. Έφ' όσον δε ή πρόβλεψις του όγκου της παραγωγής άποδειχθί ακριβής και ή εξ αυτής αύτάρκεια δέον να άποφευχθί ή εισαγωγή 100 χ. τόνων σίτου εξ Αμερικής εκτός έάν πρόκειται να σχηματισθί απόθεμα. Σύμφωνα με τὰ συμπεράσματα της μελέτης ταύτης είναι τὰ Κυβερνητικά μέτρα.

Η Αμερικανική άποστολή ύπολογίζουσα ότι το Κράτος θα συγκεντρώση κατ' άνάτατον όριον 340 χιλ. τόνους σίτου, δέχεται ότι θα διέλθη δια των χρηματικών συναλλαγών ποσότης 800 χιλ. τόνων σίτου. Έπί τούτου δε και της αύξήσεως της τιμής του άρτου στηρίζονται οί φόβοι πληθωρισμού.

Η εις σίτον αύτάρκεια της χώρας παρ' όσα προβάλλονται έναντίον της σιτοκαλλιέργειας είναι έπίτευγμα σπουδαιοτάτης σημασίας. Έκείνο επί του όποιου θα πρέπη νά έπιστηθί ή προσοχή και να καταβληθί προσπάθεια είναι ή μείωσις των δαπανών παραγωγής, ήτις σύν τη στρεμματική άποδόσει ήτις πλησιάζει τας καλλιτέρας παγκοσμίους τοιαύτας, θα καταστήση δυνατήν την μείωσιν των τιμών κατ' όκάν χωρίς να έπέλθη μείωσις του κατά καλλιτεργούμενον στρέμμα εισοδήματος των σιτοκαλλιεργητών.

Όρθώς δε φρονούμεν ότι ή Κυβέρνησις δεν άπέστη της πολιτικής ή όποία ένθαρρύνη την σιτοκαλλιέργειαν, παρ' όσα αντίθετα προβάλλονται έπιχειρήματα.

ΚΥΒΕΡΝΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΩΜΕΝΟΙ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΟΜΜΑΤΑ καὶ ΣΥΧΡΟΝΟΙ ΡΟΠΑΙ

Ὁ Πλάτων εἶχεν διακηρύξει ὅτι, αἱ μεγάλοι οἰκονομικαὶ καὶ ἐξουσιαστικαὶ ἀνισότητες μεταξὺ τῆς μειοψηφίας τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἀσκούντων τὴν ἐξουσίαν καὶ τῆς πλειοψηφίας τῶν πτωχῶν καὶ κυβερνωμένων, εἶναι ἀσυμβίβαστοι μετὰ τὴν ὑπαρξίν κοινῶν συμφερόντων εἰς τὴν κοινωνικὴν ὁμάδα: τὴν *Πολιτείαν*.

Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης στηρίζας τὸ μεγαλοφυὲς πολιτικὸν τοῦ οἰκοδόμημα ἐπὶ τοῦ ἀξιώματος ὅτι *«τὸν μέσον ἀναγκαῖον εἶναι τὸν βέλτιστον»*, ἐδικαιολόγησε τοῦτο μετὰ τὰς ἐξῆς ἀθανάτους διαπιστώσεις: *«ὕπερκαλον δὲ ἢ ὑπερίσχυρον ἢ ὑπερπλούσιον ἢ ταναυτία τοῖς ὑπέρπτωχον ἢ ὑπερασθενές, σφόδρα ἄτιμον, χαλεπὸν τῷ λόγῳ ἀκολουθεῖν»...*

Ἄν δέ, ἡ διαφορὰ δυνάμεως καὶ πλούτου μεταξὺ τάξεων, δὲν τείνῃ ἐκ τῆς Κρατικῆς ὀργανώσεως νὰ μειοῦται διὰ παραχωρήσεων πρὸς τοὺς Κυβερνωμένους καὶ τοὺς πτωχοὺς, αἱ ὁποῖαι θὰ φέρουν ἀνακούφισιν ὥστε νὰ προκύπτῃ αἰσθητὴ μείωσις τῆς ἀνισότητος, γεννᾶται τὸ μῖσος τὸ ὁποῖον μοιραίως ἐξελλίσσεται εἰς ἀκρότητα.

Καὶ τοῦτο δὲν συμβαίνει μόνον διότι ἄνθρωποι ζῶντες κατὰ τρόπον διαφορετικὸν σκέπτονται ἐπίσης διαφορετικά, ἀλλὰ κυρίως διότι ἡ μεγίστη πλειονότης δυσανασχετεῖ καὶ κατηγορεῖ τὴν μειονότητα ὅτι ἀπολαμβάνει ἀποκλειστικῶς αὐτῇ τῶν προνομίων τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ πλούτου μετὰ πανουργίας ἐκμεταλλευομένη τὰ ἀξιώματα.

Ἡ ἀνισός, κατὰ τὸ ἀπώτερον παρελθόν, συγκρότησις τῆς κοινωνίας ἀνεχώρει ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι δικαιούμενοι ἄλλοι περισσότερον καὶ ἄλλοι ὀλιγώτερον εἰς τὴν εὐτυχίαν ἢ καὶ τὴν ἐπιδίωξιν αὐτῆς ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐξουσίας, ἀπλῶς διότι προέρχονται ἐκ διαφορετικῶν τάξεων, καίτοι στεροῦνται φυσικῶν ἢ ἐπικτήτων πλεονεκτημάτων ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα νὰ ἐπιβάλλουν τὴν διάκρισιν.

Τὴν ἀρχὴν ὁμοῦς αὐτὴν δικαιολογοῦσαν τὴν κοινωνικὴν ἀνισότητα, αἱ σημεριναὶ γεννεαὶ τῶν ἀνθρώπων, αἱ ὁποῖαι ἡγωνίσθησαν διὰ τὴν Ἑθνικὴν τῶν Ἑλευθερίαν ἢ ὁποῖα περικλείει τὴν Πολιτικὴν, Οἰκονομικὴν καὶ Κοινωνικὴν, δὲν τὴν ἀποδέχονται. Ἄλλως δὲν εἶναι καὶ λογικὴ. Τὴν ἄρνησίν της δὲ ἐν τῇ πράξει ἐπιδιώκει σταθερῶς ἡ δημοκρατία - κοινοβουλευτικὴ ἢ μὴ.

Οἱ ἄνθρωποι ὁμοῦς ὅπως ἀγαποῦν τὸν πλοῦτον ἀγαποῦν καὶ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐξουσίας, τὴν δόξαν. Ἐν τούτῳ ἀκριβῶς εὗρηται ἡ βασικὴ ἀδυσώπητος ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ροπῆς τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν ἐξουσίαν καὶ διὰ τὴν συγκράτησιν καὶ διαιώνισιν αὐτῆς. Περισσότερον δὲ καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὕλικά ἀνταλλάγματα τὰ ὁποῖα προσφέρει ἡ ἐξουσία, ὅ,τι σαγηνεύει τοὺς ἀνθρώπους εἶναι αὐτὴ αὐτῇ ἡ τάσις πρὸς ὑπεροχὴν «The struggle for preeminence». Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οὐδὲν πάθος ἀσκεῖ μεγαλυτέραν ἐπίδρασιν εἰς τὴν συναισθηματικότητα ὅσο τὸ πάθος τῆς Πολιτικῆς. Οἱ πνευματικῶς ἀνώτεροι, οἱ ἐπαγγελματικῶς καὶ κοινωνικῶς ἐπιτυχημένοι θὰ ἠθελον νὰ μὴ παρεμβάλλωνται ἐμπόδια εἰς τὴν παρ' αὐτῶν ἐπιδιωκομένην εὐτυχίαν διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐξουσίας, ὑπὸ τῶν κατεχόντων αὐτὴν οἱ ὁποῖοι καίτοι πολλάκις κατώτεροι ἀγωνίζονται ἀντιθέτως νὰ κρατήσουν τὰ ἀποκτηθέντα ἀγαθὰ. Ἐπίσης ὅταν ὀλόκληρον τὸ σύστημα τῆς παραγωγῆς καὶ διανομῆς τῶν ἀγαθῶν κλίνει πρὸς τὴν ἱκανοποίησιν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν δύναμιν, εἶναι φυσικὸν ἢ πολιτεία νὰ βασίζεται ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος, καὶ νὰ μὴ ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν ὄρων τοῦ κοινωνικῶς ὠφελίμου.

Καὶ τοῦτο συμβαίνει ὅταν *ὑπάρχουν γλυκίσματα διὰ τοὺς ὀλίγους χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ψωμί δι' ὅλους, ὅταν ἐγείρονται πολυτελεῖς οἰκοδομικὰ μεγαθήρια καὶ ἀνάκτορα διὰ μερικοὺς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀπλή στέγη δι' ὅλους.*

Εἶναι δὲ ἐπόμενον τοιαύτης κρατούσης κοινωνικῆς ἀνισότητος, οἱ ἀντιλαμβανόμενοι ὅτι οὐδεμιᾶς προσοχῆς τυγχάνουν αἱ ἀνάγκαι τῶν, νὰ ἐξετάζουν τὰ ἠθικὰ θεμέλια τῆς

κοινωνίας νὰ τὰ εὐρίσκουν ἄδικα, καὶ ὅταν οἱ νόμοι ἀντίστανται εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν, νὰ τὴν ἐπιζητοῦν διὰ τῆς βίας.

Ἡ ἠθικὴ ἢ ὁποῖα στηρίζει τὰς προσπάθειάς τῶν καὶ τὰς περιβάλλει διὰ φωτοστεφάνου δὲν εἶναι ἡ ἠθικὴ τῆς νομιμότητος· εἶναι ἡ *ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΟΣ*.

Ἡ κατανόησις τοῦτου μᾶς δίδει τὴν κλεῖδα νὰ ἀντιληφθῶμεν τὸ ψυχολογικὸν ὑπόβαθρον τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν κινήσεων τῆς ἐποχῆς μας καὶ νὰ τὰς ἐξηγήσωμεν.

* * *

Πολιτικὴ Κοινωνία, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ ἐξουσία κατανέμεται κατὰ τρόπον χανδροειδῶς ἄνισον, ἄγει μοιραίως καὶ εἰς ἕν ἄλλο ἀποτέλεσμα: εἰς τὴν ποιοτικὴν ἀποσύνθεσιν τῶν κυβερνώντων. Μετὰ τὸ νὰ καταπιέζωνται μετὰ μέσα καὶ τρόπους ἀντιθέτους πρὸς τὴν φύσιν οἱ ἠθικώτεροι οἱ εὐφυέστεροι καὶ ἱκανότεροι ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς πυραμίδος, ἡ κυβερνώσα τάξις ὅχι μόνον δὲν ἀνανεοῦται ποιοτικῶς ἀλλὰ δημιουργεῖ τοὺς ἀνατροπείς της. Ἀποθῇ τοὺς καλυτέρους καὶ οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκπίπτει τοῦ ἠθικοπλαστικοῦ καὶ ἡγετικοῦ ῥόλου της. Οἱ ἠθικῶς καλύτεροι, κάμπτονται εἰς τὸν ἄθλιον ἀγῶνα εἰς τὸν ὁποῖον τοὺς ἀναγκάζουν αἱ μικρότητες τῶν κοινῶν καιροσκοπῶν καὶ ἐπιτηδείων οἵτινες περιβάλλουν τοὺς κυβερνῶντας.

Τόσον εἶναι συνειδησμένοι οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀνεμποδίστου ἀπολαύσεως τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς τεχνητῆς αὐτῶν «ἀνωτερότητος» ὥστε φοβοῦνται πᾶσαν σύγκρισιν ἢ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνατρέψῃ τὸ τεκμήριον αὐτό. Τὰ ἐκτὸς αὐτῶν ἀναπτυσσόμενα κοινωνικὰ ἰδεώδη καὶ ρεύματα εἶναι ἀπρόσιτα εἰς τοὺς κύκλους αὐτοὺς. Τὰ νομίζουν ὡς ἄνευ σημασίας ἂν τὰ συνιστᾷ κανεῖς εἰς αὐτοὺς μετὰ ἡπιότητα, θεωροῦν δὲ ἐχθρὸν τῶν πάντα ὅστις θὰ σκεφθῇ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν προσαρμογὴν εἰς αὐτά. Ἀλαζονέστατα συμπεριφερόμενοι διανοίγουν βαρύτερον τὸ κοινωνικὸν χάσμα.

* * *

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ εἶναι κοινὰ εἰς ὅλας τὰς συγκροτούμενας ἐκάστοτε ἰθινοῦσας τάξεις, εἴτε εἰς τὸ πλαίσιον ὀλιγαρχικῶν πολιτευμάτων σχηματίζονται, εἴτε εἰς τὸ πλαίσιον δημοκρατικῶν. Διαγράφουν ὀλόκληρον τὴν κοινωνικὴν τῶν τροχιὰν ἀπὸ τῆς ἡρωϊκῆς στιγμῆς τῆς πρώτης ἐπιβολῆς τῶν, μέχρι τῆς τελικῆς ἀποσυνθέσεως καὶ καταπτώσεως τῶν.

Εἰς τὴν σημερινὴν κοινοβουλευτικὴν μας δημοκρατίαν τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐκδηλοῦνται χειροπιαστὰ καὶ κατὰ τρόπον ὑποπίπτοντα διαρκῶς περισσότερον εἰς τὴν ἀντίληψιν ὅλων, ἐν τῇ παροῦσῃ καταπτώσει τῶν λεγομένων παλαιῶν «*εἰστορικῶν*» κομμάτων.

Ἡ στάσις τῶν κρατούντων, ὅπως τὴν περιγράψαμεν ἀνωτέρω, ἐμφανίζεται εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς οἰονομικῆς δικαίως διεκδικήσεως τῆς ἐξουσίας παρὰ τῶν συγκροτούντων τὰ ὑπάρχοντα πολιτικά ἱστορικά παλαιὰ κόμματα τὰ ὁποῖα ἐναλλάσσονται εἰς τὴν ἐξουσίαν. Δὲν ἀφίουν τόπον δι' αὐτοδημιουργήτους ἀνθρώπους, οὔτε ὑπάρχει τρόπος νὰ περιληφθοῦν εἰς τὰ ἐπιτελεῖα τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν ἐκφράζοντα τὰς ἀπόψεις καὶ δυνάμεις νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὴν εὐρύτητα τῶν ζητούντων λύσιν προβλημάτων κατὰ τρόπον ποῦ νὰ ἱκανοποιήσουν τὰς ἀνάγκας καὶ ἀπαιτήσεις τοῦ Λαοῦ.

Παράδειγμα τοῦτου ἀποτελεῖ ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποῖαν περιήλθον παρ' ἡμῖν τὰ δύο παλαιὰ κόμματα Λαϊκὸν καὶ Φιλελεύθερον (Βενιζελικὸν καὶ Ἀντιβενιζελικὸν).

Τὰ δύο παλαιὰ κομματικὰ συγκροτήματα Λαϊκῶν καὶ Φιλελευθέρων ἐξέπεσαν εἰς τὴν συνειδησιν τοῦ Κυβερνωμένου Λαοῦ διότι λόγῳ τῆς προεκτεθείσης νοοτροπίας τῶν συγκροτούντων αὐτὰ παλαιῶν στελεχῶν, δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνταποκριθοῦν οὔτε νὰ

ἀνεύρουν νὰ προτείνουν καὶ νὰ ἐφαρμόζουν λύσεις ἐπὶ τῶν σοβαρωτέρων προβλημάτων ἱκανοποιώντας τὸν Λαόν.

Τὸ Φιλελεύθερον κόμμα τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε φορεὺς τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἀνδρωθείσης ἐν Ἑλλάδι ἀστικής τάξεως πρὸ 45ετίας καὶ τοῦ ὁποῖου τὰ στελέχη ἐστρατολογήθησαν, ἀπὸ τὰ ἱκανότερα στοιχεῖα αὐτῆς, ἤδη κατήντησε εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ, ὅτι ἦσαν τὰ παλαιὰ κόμματα κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Φιλελευθέρου πρὸ 1/2 σχεδὸν αἰῶνος.

Τὸ Λαϊκὸν δὲ κόμμα τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τότε τὸ καταφύγιον τῶν Φεουδαρχικῶν ἀρχῶν καὶ ἀντιλήψεων πολιτευομένων τῆς περιόδου ἐκείνης (τῶν προστατῶν τοῦ Ρωμαῖκου Δικαίου, κοτσαμπάσηδων τῆς Τουρκοκρατίας), παρέμεινε ἐκτοτε παρὰ ὠρισμένας ἐξαιρετικὰς ἡγετικὰς του προσωπικότητος (Δ. Γούναρης, Π. Τσαλδάρης) ἀνεξέλικτον καὶ μὲ ἡγετικά στελέχη τοὺς ἀπογόνους ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὸ εἶχον συγκροτήσει. Καὶ κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι αἱ ἱκανότητες, αἱ δραστηριότητες καὶ ἡ χαράκη τῶν προγόνων, ἐκληρονομήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους, ἢ ὑπάρχει μέσον ἐπιτρέπον τὴν ἐξασφάλισιν τῆς συνεχοῦς παραμονῆς τῶν ἀρετῶν εἰς τοὺς ἀπογόνους τούτων.

Τὰ ἡγετικά στελέχη τῶν κομμάτων αὐτῶν καὶ ἐὰν δὲν τὸ ὁμολογοῦν, ἀντιλαμβάνονται ὅτι τὰ παλαιὰ συνθήματά των, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπήχησιν εἰς τοὺς Κυβερνωμένους καὶ ὅταν ἀκόμη προσλαμβάνουν νέαν μορφήν· ἐξακολουθοῦν νὰ βλέπουν ἀκόμη τὴν Κοινωνίαν ὡς ἀποτελουμένην ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοὺς ἑαυτοὺς των ὡς Κυβερνῶντας (ἐν τῇ ἐναλλαγῇ τῆς ἐξουσίας) καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τοὺς Κυβερνωμένους ὡς ἐκλογικὸν σῶμα, τοῦ ὁποῖου ἐπιδιώκουν τὴν ψῆφον διὰ νὰ κυβερνήσουν αὐτοὶ καὶ ὄχι οἱ ἀντίπαλοί των.

Βλέπουν ἀκόμη παρ' ὅλα τὰ προσποιητὰ καὶ ἐπιτηδευμένα συνθήματα ἅτινα ἐκαστοτε υἱοθετοῦν δι' ἐκλογικὸς λόγους, τὸ ἄτομον ὡς ψηφοφόρον τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐπηρεάσουν μὲ τὰ συνήθη παλαιὰ πολιτικὰ μέσα. Δὲν ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ Πέτρος ἢ ὁ Νίκος δὲν εἶναι μόνον κουμπάρος ἀλλὰ καὶ ἐργάτης, βιομηχανικός, βιοτέχνης, ἔμπορος, ἀγρότης, ἱατρός, δικηγόρος, μηχανικός κλπ. καὶ ὅτι ἔχει ἰδιαίτερα συμφέροντα ἐπαγγελματικά ἢ καλὴ ρύθμισις τῶν ὁποίων ἀπὸ τὸ Κράτος εἶναι μεγαλυτέρας σημασίας ἀπὸ τὴν κουμπαριά.

Ἡ περίοδος ὅπως αὕτη παρήλθεν καὶ νέοι πνέουν ἄνεμοι, τὸ ἄρωμα τῶν ὁποίων ὅλοι ἀναπνέομεν. Ὅλοι αἱ προσπάθειαι αἱ ὁποῖαι ἔγιναν μεταπολεμικῶς ἀπὸ τὸν Λαόν, αἱ ὁποῖαι διαφαίνονται καὶ εἰς τὴν κατὰ τὰς ψηφοφορίας μετατόπισιν τῶν μαζῶν, εἰς ἐν ἀπέβλεπον:

Νὰ μετατρέψουν ἡλιθίας καὶ διεφθαρμένας κομματικὰς αὐταρχίας (τῶν κύκλων τῶν κυβερνῶντων) εἰς σύστημα τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν, θὰ ἐμελέτα καὶ θὰ ἱκανοποιούσε τὰς ἀνάγκας τοῦ Κυβερνωμένου Λαοῦ.

Τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἐπαγγελίας ἐπίστευσε ὁ ταλαιπωρημένος ἐκ τῶν πολέμων Λαὸς καὶ ἐνεπιστεύθη τὰς τύχας του ἐγκαθιδρύσας ἀπ' ἐνὸς διὰ τῆς ψήφου του τὴν κλονισθεῖσαν ἀπὸ τὰς κομματικὰς φατρίας *Συνταγματικὴν Βασιλείαν ὡς Προπύργιον πάσης Ἀναρχίας*, καὶ ἀκολούθως εἰς θέσιν κυβερνητῶν ἀναδείξας δύο ἐκ τῶν στρατηγῶν, Πλαστήραν καὶ Παπάγον.

Καὶ ἐὰν διεψεύσθη εἰς τὰς προσδοκίας του ἀπὸ τοὺς ἀναδειχθέντας Κυβερνήτας, ἀπέμεινε εἰς αὐτὸν ἡ ἐκ τοῦ Θεομοῦ τῆς Βασιλευμένης Δημοκρατίας ἀκαταμάχητος στερρότης ἀσφάλεια καὶ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ καταστῇ μελλοντικῶς δυνατὴ ἡ ἐπωφελεὴς δι' αὐτὸν λειτουργία τῆς Κρατικῆς μηχανῆς.

Ἡ Βασιλευμένη Δημοκρατία βεβαίως δὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ ἄλλο τι πέραν ἐκείνου τὸ ὁποῖον αἱ λαϊκαὶ μάζαι προσφέρουν διὰ τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας. Τὸ ἐγκολποῦται, τὸ ὑποβοηθεῖ, τὸ προστατεύει ὅταν πρέπη, ὅπως ἔπραξε τὴν ἐποχὴν τοῦ Χ. Τρικούπη ἢ τοῦ Ε. Βενιζέλου ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τὸ ὑποκαταστήσῃ, ἢ νὰ τὸ δημι-

ουργήσῃ τεχνητῶς, διότι τότε παύει νὰ εἶναι Δημοκρατία.

Εἰς τὰ λαϊκὰ ἐκείνα στρώματα λοιπόν, τὰ ὁποῖα δὲν θέλουν νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπ' ἀπειρον ζῶντα καὶ κυβερνώμενα ἀπὸ τὰς ἐπιβιούσας ἑαυτῶν κομματικὰς καὶ στας τοῦ παρελθόντος, ἀνήκει τὸ ἔργον, τῆς ριζικῆς ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ, διὰ τῆς θεμελιώσεως τῆς πολιτικῆς κινήσεως ἢ ὁποῖα θὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ τοῦ δικαίου, κοινωνικῆς ἰσότητος, στοργῆς καὶ προστασίας τοῦ λαοῦ μὲ κυβερνῶντας προερχομένους ἀπὸ τὰς ἐργαζομένας τάξεις τοῦ λαοῦ, τὰ ἐκλεκτὰ ἀγνωρισμένα καὶ δοκιμασμένα εἰς τὴν ἐργῶν ἀσκήσιν τῆς ἀρετῆς τέκνα του. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ προοδευτικὸν ὅχημα ἐν τῇ συντηρηήσει, καὶ ὄχι ἡ διὰ τῆς ἀνατροπῆς ὑπὸ τῶν Ἀριστερῶν ἐπιδιωκομένη ἥτις ἀποτελεῖ ὁπισθοδρομὴν εἰς τὸν πρωτόγονον ὁμαδισμόν.

Σ

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ

Μετὰ τὴν εἰς προηγούμενον ἄρθρον (σ. 131) παράθεσιν ὀλίγων τινῶν σημείων ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ. Ε. Η., ἃς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐλέγχου, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλησιάσῃ περισσότερον τὴν διαχείρισιν τῆς Δημοσίας ταύτης Ἐπιχειρήσεως.

Παρὰ τὰς ἑλλείψεις, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ὁ ἔλεγχος αὐτός, διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἀνεφέραμεν ἤδη, ἡ ἔκθεσις τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου εἶναι ἰδιαίτερος διαφωτιστικὴ.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάρθρωσιν τῶν λογιστικῶν ἐγγραφῶν, τὸ Συμβούλιον Ἐλέγχου διαπιστώνει σειρὰν παραλείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν ὀφειλομένων κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἑλλειψιν κανονισμῶν ὁργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Δ. Ε. Η., ἑλλειψιν οὐδόλως δικαιολογουμένην, κατὰ τὸ Συμβούλιον Ἐλέγχου, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ μεγάλη ὁργανωτικὴ πείρα τῶν Οἴκων ΕΜΠΑΣΚΟ καὶ ΠΗΡΣ, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀνατεθῇ, μὲ ἀδρότάτην ἀμοιβὴν ἢ ὁργάνωσις αὕτη. (Ὁργάνωσις Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν, σελίδες 3013 καὶ 3019).

Μεταξὺ τῶν παραλείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν εἰς τὰς λογιστικὰς ἐγγράφας, ἄλλαι μὲν εἶναι τυπικοῦ χαρακτῆρος, ἄλλαι δὲ ἔχουν μεγίστην σημασίαν ἀπὸ οὐσιαστικῆς διαχειριστικῆς ἀπόψεως.

Ἡ κατάρσις λογαριασμῶν συντεθειμένων ἐξ ἀνομοιογενῶν στοιχείων (Παρατηρήσεις, παράγραφος δ, σελίς 3022) ἢ καταχώρησις κονδυλίων μὴ ἀνταποκρινομένων πρὸς τὸν τίτλον τοῦ λογαριασμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον καταχωροῦνται, ὡς ἡ καταχώρησις εἰς τὸν λογαριασμὸν «Καταθέσεις δι' ἀπαλλοτριώσεις κτημάτων κλπ.» ποσῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν πραγματικότητα εἰς χεῖρας ὑπαλλήλων τῆς Δ. Ε. Η. δι' ἀπαλλοτριώσεις (Ἰσολογισμὸς 30 Ἰουνίου 1953, σελίς 3016) ὁ κατὰ συνέχειαν χαρακτηρισμὸς τῶν δαπανῶν τῶν ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργων, ὡς προκαταβολῶν εἰς ἐργολάβους (ἀντικείμενον ἐλέγχου, σελίς 3013), γεγονὸς ἐξ οὗ

δέν δύναται νά κριθῇ κατὰ ποῖον ποσοστὸν αἱ προκαταβολαὶ αὐταὶ μετεσχηματίσθησαν εἰς Ἔργον (Ἰσολογισμὸς 30 Ἰουνίου 1954, σελίς 3017)· ἡ ἀσυνφωνία τῶν προσηρητημένων εἰς τὸν ἀπολογισμὸν ἀναλυτικῶν πινάκων πρὸς τὰς λογιστικὰς ἐγγραφὰς (Γενικαὶ παρατηρήσεις, παράγρ. 2, σελίς 3022)· ἡ ἀσυνφωνία τῶν Ἰσολογισμῶν μὲ τὰ λογιστικὰ ἰσοζύγια, λόγῳ τῆς χρήσεως ἐξωλογιστικῶν στοιχείων διὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἰσολογισμῶν (Ἰσολογισμὸς 30 Ἰουνίου 1953, παράγρ. α καὶ β σελίς 3016 καὶ Ἰσολογισμὸς 30 Ἰουνίου 1951 παράγραφος α σελίς 3020)· ἡ καταχώρησις λογαριασμῶν μὴ ἀνταποκρινομένων εἰς οὐσιαστικὴν πραγματικότητα (Ἰσολογισμὸς 30 Ἰουνίου 1951, παράγρ. β σελίς 3020), καὶ σειρά ἄλλων παραλείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν, ἀποτελοῦν γεγονότα τὰ ὁποῖα οὐδόλως συμβιβάζονται πρὸς τὴν σοβαρότητα μιᾶς ἐπιχειρήσεως τοῦ μεγέθους καὶ τῆς σημασίας τῆς Δ.Ε.Η.

Ἡ ἔλλειψις ὅμως λογιστικῆς ὁργανώσεως τῶν ἀποθηκῶν (Ἐλέγχος ὑλικοῦ, σελίς 3013)· ἡ μὴ ὑπαρξίς ἀπογραφῶν ὑλικοῦ (Παρατηρήσεις σελίς 3018 καὶ παραγωγή, διάθεσις καὶ ἀπόθεμα λιγνίτου σελίς 3021)· ἡ ἀσυνφωνία μιᾶς ἀπογραφῆς, ἡ ὁποία μόνη συνετάχθη κατόπιν ἐπιμόνου ὑποδείξεως τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου, μὲ τὰ ἀντίστοιχα λογιστικὰ ὑπόλοιπα (Ἰσολογισμὸς 30 Ἰουνίου 1954 σελίς 3021)· ἡ πρόβλεψις εἰδικῶν ἀποθεματικῶν διὰ τὴν ἀπόσβεσιν ἐλλειμμάτων ἀποθήκης (σελίς 2965) ἀντὶ τοῦ καταλογισμοῦ τῶν ἐλλειμμάτων αὐτῶν εἰς τοὺς ὑπολόγους διαχειριστάς· ἡ ἀσυνφωνία τοῦ Ἰσολογισμοῦ τῆς ἠλεκτρικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὴν λιγνιτικὴν ἐκμετάλλευσιν χρεώστην 2.039.984 νέων δραχμῶν, πρὸς τὸν Ἰσολογισμὸν τῆς λιγνιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὴν ἠλεκτρικὴν ἐκμετάλλευσιν χρεώστην 1.761.902 νέων δραχμῶν, λόγῳ διαφορᾶς περὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ποσότητα τοῦ παραδοθέντος καὶ παραληφθέντος λιγνίτου, ἀποτελοῦν ἀνωμαλίας, αἱ ὁποῖαι υπερβαίνουν τὰ ὅρια ἐνὸς διοικητικοῦ ἐλέγχου καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλέσουν τὴν ἰδιαιτέραν προσοχὴν τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινῆς Γνώμης.

Ἐπὶ πλέον ὅμως τῶν ὡς ἄνω παραλείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἐκ τοῦ λογιστικοῦ ἐλέγχου, τὸ Συμβούλιον Ἐλέγχου διεπίστωσεν ἀνωμαλίας διαχειριστικὰς μέζονος ἔτι σημασίας.

Ἡ ἀμέλεια τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὅπως ἐλέγχει τὰς ὑπὸ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Δ. Ε. Η. ἐντελλομένας δαπάνας (Ἐποπτεία καὶ ἔλεγχος ἐνεργειῶν Γενικοῦ Διευθυντοῦ σελίς 3014), καὶ ἀσκῇ τὸν ἐπιβαλλόμενον ἔλεγχον ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἐταιρίας ΠΗΡΣ (Ἐποπτεία καὶ ἔλεγχος Λιγνιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως, σελίς 3019), συμφώνως πρὸς τὰς οἰκείας συμβάσεις μετὰ τῆς ΕΜΠΑΣΚΟ καὶ τῆς ΠΗΡΣ, ὠδήγησαν, κατὰ τὸ Συμβούλιον Ἐλέγχου, εἰς ἀνωμαλίας ἐξαιρετικῶς σοβαράς. Δαπάναι ἐνταλθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, δυνάμεναι νὰ θεωρηθῶσιν ὡς υπερβολικαὶ καὶ ἄλλαι μὴ ἐξυπηρετοῦσαι ἀνάγκας ἐπιβαλλομένας ἐκ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς φύσεως τῆς Δ. Ε. Η. (Ἐποπτεία καὶ ἔλεγχος ἐνεργειῶν Γενικοῦ Διευθυντοῦ, σελίς 3014)· ἀνώμαλος διενέργεια προμηθειῶν καὶ ἀνάθεσις ἐργασιῶν ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας ΠΗΡΣ (Προμήθειαι ὑλικῶν καὶ ἀνάθεσις ἐργῶν ἢ ἐργασιῶν σελίς 3019)· ἡ ἀνάθεσις ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας ΠΗΡΣ εἰς τὴν

Ἐταιρίαν ΦΙΑΠ ΧΙΑΖΜΑΝΝ αὐτοτελῶν ἐργασιῶν σημαντικῆς ἀξίας ἀπολογιστικῶς ἄνευ δημοπρασίας ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπεκτάσεων, καὶ ἡ τακτοποίησις τῶν προκαταβολῶν τῶν Ἐργολάβων ἀπολογιστικῶν ἐργασιῶν ἄνευ δικαιολογητικῶν, μὲ μόνην τὴν ἔγκρισιν τῶν λογαριασμῶν ὑπὸ τῶν μηχανικῶν τῆς Ἐταιρίας ΠΗΡΣ (Ἐκτέλεσις ἐργῶν ἀπολογιστικῶς σελίς 3019)· ἡ παράλειψις τῆς Ἐταιρίας ΠΗΡΣ ὅπως παραλάβῃ κανονικῶς κατὰ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀπὸ τοῦ Ἐργολάβου τὰ ἔργα, γεγονὸς ἐκ τοῦ ὁποῖου δέν δύναται νὰ θεωρηθῶν ὡς ὀριστικῶς τακτοποιηθέντες οἱ σχετικοὶ λογαριασμοὶ (Παραλαβὴ ἐργῶν καὶ ἐργασιῶν σελίς 3020), εἶναι, κατὰ τὸ Συμβούλιον Ἐλέγχου, αἱ συνέπειαι τῆς ὀλιγορίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων του.

Αἱ διαπιστώσεις ἐξ ἄλλου τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου ὅτι ἐχορηγήθησαν εἰς ἐργολάβους προκαταβολαί, αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς υπερβολικαὶ (Παρατηρήσεις παράγρ. β σελίς 3018 καὶ παρατηρήσεις παράγρ. β σελίς 3022) καὶ ὅτι ἐπιστῶθησαν ἐργολάβοι χωρὶς νὰ ἔχῃ γίνῃ ἡ παραλαβὴ τῶν ἐργῶν καὶ νὰ ἔχουν συνταχθῇ τὰ οἰκεία πρωτόκολλα παραλαβῆς, εἶναι σημασίας οὐχὶ μικρᾶς.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα αὐθαιρέτου καὶ ἀνωμάλου διαχειρίσεως εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου διαπιστούμενος τρόπος προμηθείας ὑλικῶν καὶ ἀναθέσεως ἐργῶν καὶ ἐργασιῶν. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου (Προμήθειαι ὑλικῶν καὶ ἀνάθεσις ἐργῶν καὶ ἐργασιῶν σελίς 3013) πλείσται συμβάσεις κατεκυρώθησαν καὶ συνήφθησαν, κατὰ παράβασιν τοῦ Νόμου καὶ τῆς μετὰ τῆς ΕΜΠΑΣΚΟ συμβάσεως, χωρὶς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου. Ἡ ἔκτασις τῆς ἀνωμαλίας ταύτης προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιχείρησε τοῦτο νὰ τακτοποιήσῃ ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν διαπιστωθεῖσαν ἀνωμαλίαν αὐτήν. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης χαρακτηρίζονται ἡσσονος σημασίας καὶ κηρύσσονται συλλήβδην νόμιμοι αἱ ἐκ μέρους τῆς Διευθύνσεως τῆς ἠλεκτρικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἄνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, συνομολογηθεῖσαι συμβάσεις, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον δέν υπερβαίνει, εἰς ξένον νόμισμα, τὸ ἰσόποσον ἐκ αὐτῶν χιλιάδων δολαρίων καὶ εἰς δραχμὰς τὸ ποσὸν τῶν ἐν ὁς ἐκατομμυρίου πεντακοσίων χιλιάδων νέων δραχμῶν.

Αὕτη εἶναι ἐν ὀλίγοις ἡ εἰκὼν τῆς διαχειρίσεως τῆς Δ. Ε. Η. τὴν ὁποίαν δίδει ἡ ἐκθεσις τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Εἰς τὰ προηγούμενα, ἐχρησιμοποιήθη τὸ παράδειγμα τῆς ἀρτισυστάτου παρ' ἡμῖν Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως ἠλεκτρισμοῦ, διὰ νὰ ἐξετασθῶν αἱ δυνατότητες τῆς διαχειρίσεως λειτουργιῶν γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ δημοσίων ἐπιχειρήσεων.

Εἰς τὸ πρῶτον, (σελ. 100), ἐξητάσθησαν κυρίως τὰ ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἐπι-

χειρήσεως συνηγορούντα δήθεν επιχειρήματα τὰ ἀναπτυχθέντα εἰς τὸν ἀπολογισμόν τοῦ πολιτικοποιοῦντος Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ. Ε. Η.

Εἰς τὸ δεύτερον, (σελ. 131), ἀνεφέρθησαν ἐλάχιστα σημεῖα τοῦ ἰδίου ἀπολογισμοῦ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταδεικνύεται πόσον ἀνίκανος εἶναι ἡ νοθεύα καὶ ἀδιάφορος γραφειοκρατία, νὰ συλλάβῃ καὶ ἐπιλύσῃ τὰ ζωντανὰ προβλήματα ποὺ παρουσιάζει μία λειτουργία ἀπαιτοῦσα συνεχῇ δράσιν καὶ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον, τὰ ὁποῖα, προκειμένου περὶ ἐπιχειρήσεως, μόνον τὸ ἄμεσον προσωπικὸν συμφέρον δύναται νὰ κινητοποιήσῃ.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐν τέλει ἄρθρον, παρετέθησαν καταπληκτικαὶ καὶ ἀπίστευτοι τῷ ὄντι διαπιστώσεις τοῦ Συμβουλίου Ἑλέγχου, γεγονότων τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν ἀπαράδεκτα, ὅχι μόνον δι' ἐπιχειρήσιν τοῦ μεγέθους καὶ τῆς σημασίας τῆς Δ. Ε. Η., ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μᾶλλον ἀσήμαντον ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν.

Δὲν θὰ εἶχε βεβαίως τὴν ἀξίωσιν κανεὶς ἀπὸ τὸ Κράτος τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τόσον «ἀσήμαντα» πράγματα, ὅταν μετὰ τὴν Ὀκτωβριανὴν Ἐπανάστασιν, ἡ σπουδὴ πρὸς τὰς σοσιαλιστικὰς λύσεις ἔχει γίνῃ τόσον «τοῦ συρμοῦ». Διότι φροντὶς τοῦ «Κράτους», μὲ τὴν χαμηλὴν στάθμην τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς, δὲν εἶναι τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ πρέπον, ἀλλ' ὅ,τι θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἐξαπατήσῃ εὐκολώτερον τοὺς ἀφελεῖς ψηφοφόρους διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐξουσίας. «Ἡ ἐθνικοποιήσις» τῶν ἐπιχειρήσεων δημοσίας ὠφελείας, εἶναι σύνθημα ἐλκυστικόν. Διότι ὑπόσχεται τὴν διανομὴν τῶν κερδῶν ποὺ θὰ ἐκαρποῦτο «ὁ Ἐπιχειρηματίας ἐκμεταλλευτῆς» εἰς τὸν Λαόν, ἔστω καὶ ἂν εἰς τὴν πραγματικότητα, ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις, μὲ διαχειρίσιν ὡς ἡ εἰκονιζομένη εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Συμβουλίου Ἑλέγχου τῆς Δ. Ε. Η., ἀντὶ διανομῆς κερδῶν, καλεῖ τὸν πενόμενον Λαὸν νὰ πληρῶνῃ «τὰ σπασμένα» τῶν ἐκάστοτε εὐνοουμένων.

Ἄν ὅμως τὸ Κράτος τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἀνίκανος νὰ ἀντεμετωπίσῃ τοιαῦτα θέματα, τὸ Κράτος τοῦ μέλλοντος πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν θέλησιν νὰ τὸ πράξῃ.

Ἄν δὲν τοῦ ἀρκεῖ ἡ εἰκὼν ποὺ ἐμφανίζει ἡ ἀρτισύστατος ΔΕΗ ὡς ἀνατρέξῃ εἰς τὴν πείραν ἄλλων δημοσίων ἐπιχειρήσεων. Εἰς τὰ ἐλλείμματα τῶν ΣΕΚ, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιβαρύνεται ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν ὁ κρατικὸς προϋπολογισμός, εἰς τὸ κατάντημα τῆς τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας ἀφ' ἧς ἡ ΑΕΤΕ ἔγινεν ΟΤΕ κ. ο. κ. ε.

Ἄς μὴ λεχθῇ ὅτι αἱ παρατηρούμεναι εἰς τὰ ἄνω παραδείγματα ἀδυναμίαι ὀφείλονται εἰς τὰς ἀτελείας τοῦ Κράτους τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ ὅτι τὸ Κράτος τοῦ μέλλοντος δύναται, ἂν θέλῃ, νὰ τὰς θεραπεύσῃ.

Ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς κρατικοποιήσεως τῶν βιομηχανιῶν τοῦ ἀνθρακος, τῶν μεταφορῶν καὶ τοῦ χάλυβος εἰς Ἀγγλίαν, εἰς τὸ ἀρτιώτερον δηλαδὴ ὀργανωμένον Κράτος, ὅπου ἡ κατάρτισις, ἡ πείρα, ἡ προσήλωσις εἰς τὸ καθήκον καὶ ἡ ἀκεραιότης τῶν διαχειριστῶν τῶν κρατικοποιημένων αὐτῶν ἐπιχειρήσεων εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, εἶναι ἀρκετὸν νὰ πείσῃ ὅτι αἱ ἀδυναμίαι τῆς δημοσίας ἐπιχειρήσεως ἐνυπάρχουν εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν μορφήν τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς.

Ἄν, ἐξ αὐτῶν, ἡ βιομηχανία τοῦ χάλυβος κατώρθωσεν νὰ ἀκμάξῃ σήμερον

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ

Ἐν μέγα Ἐθνικὸν ἔρρισμα ἀπὸ αἰῶνων θεμελιωμένον εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς Μεσογείου, διέρχεται ἀπὸ τινος μίαν σοδαρὰν οἰκονομο-κοινωνικὴν κρίσιν ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν κοινὴν γνώμην τῆς χώρας. Τὸ τι παριστᾷ διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους ὁ εἰς ὕψιστον σημεῖον ἀκμῆς ἐξιχθεὶς κατὰ τὸν 19ον καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20ου αἰῶνος Ἑλληνισμὸς τῆς Αἰγύπτου, δὲν χρειάζεται νὰ ἐξηραθῇ. Ὅλοι τὸ γνωρίζομεν καὶ ὅλοι εἰς τὰς στιγμὰς τῶν ἐπισήμων ἐξάρσεων τὸ διακηρύσσομεν. Ἀλλ' ὀλίγοι ἐπροχώρησαν πέραν τῶν λεκτικῶν αὐτῶν διαπιστώσεων πρὸς τὰς συγκεκριμένας ἐνεργείας. Καὶ τὰ πράγματα ἐφθασαν ἀτυχῶς ἀπὸ τινος εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἀπαιτεῖται ὅχι μόνον σαφὴς διάνγνωσις τῆς κρίσεως καταστάσεως ἀλλὰ καὶ συγκεκριμένα ὅσον καὶ ἔντονα μέτρα ἀντιμετωπίσεων τῆς. Δι' αὐτὸ καὶ ἄνευ περιττῶν καὶ ἐκτεταμένων ἀναλύσεων, εἰσερχόμεθα ἀμέσως εἰς τὸ θέμα τοῦ πρακτέου.

Πρὸ δύο ἐτῶν περίπου ἡ διαδικασία τῶν ἀνὰ διετίαν τμηματικῶν ἐκλογῶν διὰ τῶν ὁποίων συγροτεῖται τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον Ἀλεξανδρείας, ἔφερεν ἐπι-

καὶ ἡ παραγωγή χάλυβος νὰ αὐξάνῃ σταθερῶς, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐπρόφθασεν νὰ ὑποστῇ τὴν φθοροποιὸν ἐπίδρασιν τῆς γραφειοκρατίας. Ἀπὸ τοῦ 1951 ἤδη ἀπεδόθη εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ἐκμετάλλευσιν.

Ἀντιθέτως, αἱ σιδηροδρομικαὶ ὑπηρεσίαι χειροτερεύουν ἀφ' ἧς τὰ σιδηροδρομικὰ δίκτυα ἐτέθησαν ὑπὸ κρατικὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἐπὶ πλέον, ἐνῶ αἱ τιμαὶ τῶν εἰσιτηρίων αὐξάνουν συνεχῶς, ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν σιδηροδρόμων κατὰ τὴν ἑπταετῇ κρατικοποίησίν των παρουσιάζει ἔλλειμμα ὑπερβαῖνον τὰ 3.000.000 λιρῶν.

Ὡς πρὸς τὴν βιομηχανίαν τοῦ ἀνθρακος, ἡ κατάστασις τῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπιδεινούται. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι, ἐνῶ αἱ συνθῆκαι ἐργασίας τῶν ἀνθρακωρύχων ἐπεδινώθησαν, ἡ παραγωγή συνεχῶς μειοῦται. Ἦδη, κατὰ τὸ πρῶτον δίμηνον τοῦ τρέχοντος ἔτους ἡ παραγωγή ἐσημείωσε μείωσιν 1.000.000 τόννων ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν παραγωγὴν τοῦ αὐτοῦ διμήνου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἡ δὲ Ἀγγλία εἰσάγει σήμερον ἀνθρακα!!

Τὰ παραδείγματα αὐτὰ εἶναι τόσον χαρακτηριστικά, ὥστε δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἀναζητήσεως ἄλλων ἐπιχειρημάτων διὰ νὰ πεισθῇ κανεὶς περὶ τῆς παταγώδους ἀποτυχίας τοῦ σοσιαλιστικοῦ πειράματος.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἀναμένῃ ὁ Λαὸς ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ μέλλοντος, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συμβάλῃ ἀνεπιφυλάκτως, εἶναι ὁ περιορισμὸς τοῦ Κράτους εἰς τὸν ρυθμιστικὸν καὶ ἐποπτικὸν ρόλον του καὶ ἡ ἀνάθεσις τῶν ἐκμεταλλεύσεων ἐπὶ τῇ βάσει ἐπωφελῶν παραχωρήσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι πάντοτε δυνατόν νὰ γίνουν, εἰς τὸν μόνον φυσικὸν φορέα των, τὴν ἰδιωτικὴν ἐπιχειρηματικὴν ὡς.

τυχόντας 7 κομμουνιστάς ως κοινοτικούς συμβούλους. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τῆς διεθνoῦς κομμουνιστικῆς συνομισίας ὑπῆρξεν, ὅπως συνηθέστατα ἀτυχῶς συμβαίνει, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαιρέσεως τῶν ἐθνικοφρόνων ψήφων λόγῳ τῶν ὑφισταμένων ἀντιθέσεων προσωπικῆς κυρίως μορφῆς. Τὸ γεγονός αὐτὸ κατετάραξεν ὡς εἰκὸς τὴν κατὰ μέγιστην πλειοψηφίαν Ἐθνικόφρονα Κοινότητα, ἀλλ' εἶχεν ἐπὶ τέλους μίαν εὐλογοφανῆ ἐξήγησιν: τὴν διαιρέσιν τῶν ψήφων.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶχεν, ἄλλως τε σημειώσῃ μίαν πρώτην ἐπιτυχίαν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ συνόλου 24 μελῶν τοῦ συμβουλίου τῆς κοινότητος, αἱ 7 κομμουνιστικαὶ ψῆφοι, ἤρκουν βεβαίως διὰ νὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον εἰς περαιτέρω διαβρώσεις ὅχι ὁμῶς καὶ διὰ νὰ ἐλέγχουν τὴν κοινότητα.

Εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογὰς ὁμῶς τοῦ παρελθόντος Μαΐου, οἱ ἐθνικόφρονες κατῆλθον ἡνωμένοι εἰς κοινὸν ψηφοδέλτιον. Παρὰ τοῦτο τέσσαρες νέοι κομμουνισταὶ κατῴρθωσαν καὶ πάλιν νὰ ἐπικρατήσουν. 11 ψῆφοι ἐπὶ 24 δὲν ἀποτελοῦν βεβαίως πλειοψηφίαν ἀλλ' εἶναι ὑπεραρκεταὶ διὰ νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους καὶ τῆς τάξεως ἐπωφελουμένους τῶν ἀντιθέσεων ἢ τῆς ἀπουσίας ὠρισμένων ἐθνικοφρόνων νὰ ἀσκῶσι σοβαρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς τύχης τῆς κοινότητος. Καὶ τὸ χειρότερον: ἡ διάθωσις τοῦ κοινοτικοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ σοβαρὰν κομμουνιστικὴν μειοψηφίαν, κινδυνεύει νὰ δώσῃ τὸ ἡθικὸν δικαίωμα εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν τῆς Αἰγύπτου ὅπως ἐν ὀνόματι τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, παρέμβῃ ρυθμιστικῶς εἰς τὰ τῶν κοινοτήτων ἐν γένει.

Καὶ αὐτὸ τῶνόντι συνέβη. Ἐνώπιον τοῦ κινδύνου ἐμφυλλοχωρήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας ξένας παροικίας ἡ Αἰγύπτια ἡ Κυβέρνησις ἐπὶ τῇ βέβαιῃ τοῦ περισώματος νόμου ἡ κύρωσε τὴν ἐκλογὴν τῶν τριῶν νέων συμβούλων, τοῦ τετάρτου παραιτηθέντος προηγουμένως.

Ἐκεῖ κατέληξε ἡ θλιβερὰ αὐτῇ ὑπόθεσις: νὰ χρειάζεται δηλαδὴ ἡ παρέμβασις τῶν ξένων τοπικῶν ἀρχῶν διὰ νὰ σωθῇ ἐν ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα τῶν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἐθνικῶν μας κεφαλαίων! Καὶ τὸ θλιβερώτερον: μίᾳ περιπέτεια ἡ ὁποία ἐπρεπε νὰ εἶχε συγκινήσῃ βαθύτατα τὴν ἐν Ἑλλάδι κοινὴν γνώμην νὰ προκαλέσῃ συζητήσεις καὶ ἐπικρίσεις δικαίας, παρέρχεται σχεδὸν ἀπαρατήρητος! Ὁ τύπος ἀπαξιοῖ νὰ ἀφιερῶσιν καὶ ἐν σχολίῳ καὶ μίαν ἀξίαν προσοχῆς πληροφορίαν! Καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ὁμιλεῖ εἰς τὰ προγράμματά της καὶ τὰς ἀγορεύσεις ὠρισμένων ἡγητόρων της... περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Κ.Κ.Ε.!

Θὰ εἶχομεν νὰ εἰπώμεν ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μας πλευρᾶς, πολλὰ περὶ ἀβελτηρίας καὶ περὶ εὐθυνῶν, τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς πολιτικῆς μας ἡγεσίας ὁλοκλήρου ἡ ὁποία ἐν τόσον σοβαρὸν Ἐθνικὸν ζήτημα, ἀντιπαρέρχεται, μὲ τόσην ὀλίγην προσοχήν. Ἀλλ' ἔργον μας δὲν εἶναι οὔτε νὰ ἀσκῶμεν ἀντιπολίτευσιν ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ διαφωνώμεν μὲ τοὺς κρατοῦντας οὔτε νὰ θεωρῶμεν τὰ πάντα ὡς καλῶς γινόμενα καὶ νὰ χαλαρώνωμεν οὕτως συνειδητῶς ἢ ἀσυναισθήτως τὴν συνείδησιν τῆς ἐπιβαλλομένης διὰ τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ζητήματα μερίμνης.

Δι' αὐτὸ θὰ συνοψίσωμεν εἰς τὰ ὀλίγα αὐτά, τὰς ἀντιλήψεις μας περὶ τοῦ

πρακτέου ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι συμβάλλομεν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν ἑνὸς μεγάλου ἐθνικοῦ θέματος.

Τὰ αἷτια τῆς κρίσεως ἡ ὁποία χειμάζει σήμερον τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰδικώτερον τὴν κοινότητα Ἀλεξανδρείας εἶναι δύο εἰδῶν: γενικώτερα καὶ μακρὰς διαρκείας ἀφ' ἑνός· ἄμεσα καὶ συμπτωματικὰ ἀφ' ἑτέρου.

Τὰ γενικώτερα: ἡ οἰκονομικὴ δυσπραγία ὠρισμένων τάξεων τοῦ Αἰγυπτιώτου Ἑλληνισμοῦ, οἱ δεσμευτικοὶ διὰ τὴν ἀσκήσιν ἐπαγγελματίων ἐγγῶριοι νόμοι, ἡ κακὴ διαχείρισις καὶ ἡ πληθωρικὴ διάθρωσις πολλῶν κοινοτικῶν ἰδρυμάτων, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἑλλειψὶς ὁλοκληρωμένου προγράμματος ἐνεργείας καὶ αἱ διαμάχαι εἰς τὰ στέρνα τῆς κοινότητος, ὁ οἰκτρὸς διχασμὸς Ἐκκλησίας - Κοινότητος, ἡ ἑλλειψὶς τῆς δεύσης πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς ἀρωγῆς ἀπὸ τὸ Κέντρον, κ. ο. κ., ὅλα αὐτὰ τὰ ἀναφερόμεν ἀπλῶς διὰ νὰ δώσωμεν τὸ διάγραμμά ἑνὸς εὐρυτάτου προγράμματος ἐνεργείας, καὶ ὅχι βεβαίως διὰ νὰ τὰ ἀναπτύξωμεν ἐν λεπτομερείᾳ, εἰς τὰ πλαίσια ἑνὸς ἀρθροῦ. Ὅτι ἄλλωςγε προέχει εἰς μίαν κατάστασιν οἷα ἡ σημερινή, εἶναι πρὸ παντὸς ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ ἀμέσου κινδύνου, διὰ μέσων ἐπειγόντων καὶ ἀποφασιστικῶν. Παράλληλως θὰ ἐπρεπε ὁμῶς ἡ Κυβέρνησις νὰ σκεφθῇ νὰ υἱοθετήσῃ καὶ νὰ θέσῃ πάσῃ δυνάμει εἰς ἐκτέλεσιν ἐν τοιοῦτον γενικώτερον πρόγραμμα ἀντιμετωπίσεως τῶν βασικῶν αἰτίων τῆς κρίσεως· διότι δὲν εἶναι ἔργον μιᾶς μόνης ὑπηρεσίας ἐν τῇ Ὑπουργείῳ Ἐξωτερικῶν, ἡ παρέμβασις εἰς προβλήματα τοιαύτης ὁλκῆς. Ὅλα αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Κράτους, ἡ δημοσία δσον καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία θὰ ἐπρεπε νὰ συγκλίνουν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς τοιοῦτου προκαθορισμένου προγράμματος. Δημόσιον Ταμεῖον, ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ, μετανάστευσις, ἐμπορικαὶ σχέσεις, θέατρον, πνευματικὴ κίνησις, ὅλα δσα συναποτελοῦν τὴν πραγματικότητα Ἑλλάς, πρέπει νὰ τεθοῦν εἰς κίνησιν, ὅχι ἀσύντακτα καὶ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἄλλοτε ἑνὸς φιλοκερδοῦς ἐπιχειρηματίου, ἡ μιᾶς φιλοδόξου ἀοιδου, καὶ ἄλλοτε μὲ τὴν ἐμπνευσιν ἑνὸς φιλοτίμου ἀρμοδίου ὑπαλλήλου ἢ ἑνὸς ρέποντος πρὸς τὴν ἐπίδειξιν πολιτικοῦ, ἀλλ' ὡς συνειδητὰ καὶ μελετημένα μέσα ἐξυπηρετήσεως ἑνὸς γενικωτέρου σκοποῦ. Δὲν χρειάζονται πρὸς τοῦτο αἱ συνήθεις πομπώδεις ἀνεδαφικότητες τῆς συγκροτήσεως μεγαλοσχήμεων ἐπιτροπῶν, δημιουργίας συνεδρίων ἢ ἀεροπορικῶν ἐκδρομῶν «πρὸς κατατόπισιν» κλπ. Το Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν διαθέτει εἰδικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ἔχει —κατ' εὐτυχίαν συγκυρίαν— ἕνα ἐξαιρετὸν ἀνώτατον διπλωματικὸν ὑπάλληλον. Νὰ συγκεντρωθοῦν λοιπὸν εἰς αὐτὴν δλαι αἱ ἀρμοδιότητες αἱ ἀφορῶσαι τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Αἰγύπτου, καὶ νὰ παύσῃ ὁ συνήθης κατακερματισμὸς ἀρμοδιοτήτων καὶ εὐθυνῶν μεταξὺ ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπουργείων· νὰ ἐπανδρωθῇ δι' ἐπαρκῶν στελεχῶν ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ· νὰ ἐπιστρατεύσῃ ὡς εἰδικούς συμβούλους τῆς πρόσωπα σεβαστὰ καὶ καλῶς γνωρίζοντα τὰ ἐν Αἰγύπτῳ πράγματα, οἰκονομικούς παράγοντας τῆς χώρας κλπ. καὶ μὲ αὐτοὺς ὡς στενὸν ἐπιτελεῖον νὰ καιαρτίσῃ ἐν μακροπρόθεσμον πρόγραμμα ἐνεργείας, κρατικῆς καὶ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας· καὶ ἐπὶ τῇ βέβαιῃ αὐτοῦ, χωρὶς πομπώδη διαγγέλματα πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ διαρκεῖς ἀνακηνώσεις, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἀθόρυβον καὶ ἐντατικὴν κινητοποίησιν

δλων τῶν δυνάμεων τοῦ τόπου μας αἱ ὁποῖαι δύνανται καὶ θέλουν νὰ βοηθήσουν πραγματικῶς.

Τὸ τι ἐπιτυγχάνεται εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς ἐθνικῆς μας δραστηριότητος ἀπὸ τὰ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Βασιλέων μας συντονιστικὰ Ἱδρύματα ἄς μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα. Δὲν πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ χρειάζεται νὰ παρεμβαίνῃ διαρκῶς ὁ Βασιλεὺς ἢ ἡ Βασίλισσα διὰ νὰ ἐπιτυγχάνουν τοιούτου εἶδους πρωτοβουλία.

Γνωρίζομεν τὰ ἀναγκαστικὰ πλαίσια τὰ ὁποῖα διαγράφει ἡ ἀδήριτος οἰκονομική μας πραγματικότης, καὶ ἐκτιμῶμεν πολὺ ὅσα φαίνεται—ἂν αἱ πληροφορίες μας ἐπαληθεύουν—διατεθειμένη νὰ πράξῃ ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸν τομέα τῆς ὕλικῆς ἀρρωγῆς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ θέμα αὐτὸ ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, ὅ,τι προέχει εἶναι: τὸ πρόγραμμα καὶ τὸ σύστημα. Καὶ μὲ τὰ ἐλάχιστα τὰ ὁποῖα σήμερον διαθέτομεν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν πολλὰ ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ κεφαλοποιῶνται μὲ σύστημα καὶ συνέχειαν καὶ δὲν διασκορπίζονται μὲ ἀνακολουθίας καὶ ἀντιφάσεις μὲ τὰς καλὰς ἢ κακὰς ἐμπνεύσεις τῆς στιγμῆς τὰ πομπώδη ξεκινήματα, καὶ τὴν ἀδιανοήτως ἢ ὁποῖα εὐθὺς ἀμέσως τὰ συνοδεύει.

Ἀλλ' ὅπως εἶπομεν, ὅ,τι προέχει εἶναι ἡ ἀμεσὸς ἀντιμετώπισις τοῦ κακοῦ. Διότι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ τὸ σημερινὸν φυλλορρόημα, ζήτημα εἶναι ἐὰν θὰ ἔχωμεν ἐντὸς ὀλίγου Ἑλληνικὰς κοινότητας ἐν Αἰγύπτῳ διὰ νὰ μεριμνήσωμεν περὶ αὐτῶν. Ποῦ ἔγκειται ὁ ἀμεσὸς κίνδυνος καὶ ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖν τὰ ἄμεσα μέτρα ἀντιμετώπισεως του;

Ἐγκοινται εἰς τὸ κακὸν ἐκλογικὸν σύστημα ἀφ' ἑνός, τὴν ἀπαράδεκτον ἀδιαφορίαν τῆς ἐθνικὸφρονος παρατάξεως ἀφ' ἑτέρου.

Τὸ ἐκλογικὸν σύστημα ἐπιτρέπει ἐν πρώτοις τὴν ἄσκησιν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων ἐκλέγοντος καὶ ἐκλογίμου κατ' οὐσίαν ἀνευ περιορισμοῦ. Ἀρκεῖ ἡ ἐγγραφή ὡς μέλους τῆς κοινότητος τὴν τελευταίαν στιγμὴν, διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἄσκησιν αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων. Οὕτε κἂν ὠρισμένος χρόνος συμμετοχῆς εἰς τὰ τῆς κοινότητος προβλέπεται διὰ νὰ εἶναι τις ἐκλόγιμος. Οὕτε ἐκ τῶν προτέρων ἀναγγέλλεται ἡ συγκρότησις τῶν ψηφοδελτίων: τὴν τελευταίαν στιγμὴν οἱ φιλοδοξοῦντες προεδρίαν ἢ ἐπιρροὴν ἐν τῇ Κοινότητι, ἐνέγραψαν ἀθρόως νέα μέλη (ἐναντι καταβολῆς ἐλαχίστου ποσοῦ) καὶ συνεκρότουν ψηφοδέλτια χωρὶς νὰ τὰ ἀναγγέλλουν ἢ τοιχοκόλλουν προηγουμένως οὕτως ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ ἐξ ὑπαρπαγῆς ὑπερψήφισις τῶν. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφήρμοσαν ἐπὶ μακρὸν οἱ ἀντιδικοῦντες διὰ τὴν προεδρίαν τῆς Κοινότητος, ἐθνικόφρονες παράγοντες: τὸ ἐφάρμοζον τώρα ἐπιτυχέστερον οἱ κομμουνισταί!

Ἡ τροποποίησις δλων αὐτῶν κατὰ τὸν κατάλληλον τρόπον, ἢ διατύπωσις ἐγγυήσεων ἐθνικῆς δράσεως διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν συμβούλων κ. ὅ. ο. δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ ἀμέσως ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς κομμουνιστικῆς συνωμοσίας ἐν ἐπικίνδυνον ὅπλον τὸ ὁποῖον τόσον ἐπιτυχῶς χειρίζεται σήμερον. Δὲν ἀποτελοῦσι ἄλλως τε αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνικαὶ κοινότητες πολιτικὰ σώματα, δημοκρατικῶς κατ' ἀνάγκην συγκροτούμενα, ἀλλὰ ἱδρύματα ἐθνικὰ καὶ πνευματικὰ ἔχοντα ὡς βασικὴν ἀποστολὴν τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν μακροπρόνων συμφερόντων τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων καὶ τὴν δικτήρησιν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος τῶν.

Τὰ περὶ δημοκρατικότητος τῆς συγκροτήσεως τῶν, εἶναι ξένα πρὸς τὸ θέμα. Ὁ κομμουνισμὸς ἀρνούμενος καὶ ὑπονομεύων τὰ πάντα, ὀλιγότερον παντὸς ἄλλου, δύνανται νὰ τὰ ἐπικαλεσθῇ. Πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ πάσῃ θυσίᾳ ὡς καθαρὰ περιπτώσεις ἐχθρικῆς εἰσβολῆς.

Τὸ δυσάρεστον εἶναι ὅμως ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τῆς Κοινότητος Ἀλεξανδρείας εἶναι δυσχερὲς νὰ ἐξασφαλισθῇ, κατόπιν τῆς μέχρι τοῦδε κομμουνιστικῆς διαδρώσεως, ἡ ἀναγκαία ἐν τῇ συμβουλῇ τῆς κοινότητος πλειονοψηφία πρὸς τροποποίησιν τοῦ ὑπάρχοντος καταστατικοῦ, ὡς ἐγκαίρως ἔγινε διὰ τὴν Κοινότητα Καΐρου. Ἐὰν ὅμως τοῦτο καταδειχθῇ τελικῶς ἀδύνατον, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει θὰ ἔπρεπε τὰ σκυρῶσθαι τὰς χεῖρας. Ἡ τροποποίησις τοῦ καταστατικοῦ θὰ ἔπρεπε τότε νὰ ἐπιδιωχθῇ διὰ τροποποίησεως τοῦ γενικοῦ περὶ σωμάτων νόμου, κατόπιν σχετικῆς συνεννοήσεως μετὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως. Ἐχει καὶ ἡ Αἴγυπτος πᾶν συμφέρον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διάδρῳσιν τῶν ξένων κοινοτήτων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς. Ἀπὸ Ἑλληνικῆς δὲ πλευρᾶς, μία τοιαύτη παρέμβασις τῶν Αἰγυπτίων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι κατέστη ἀδηρίτως ἀναγκαία—ἐὰν θέλωμεν τῶνόντι νὰ σταματήσωμεν τὸ κακὸν—θὰ εἶχε πολὺ ὀλιγότερα μειονεκτήματα ἀπὸ τὴν κατὰ καιροὺς παρέμβασιν τῶν τοπικῶν ἀρχῶν πρὸς ἐκπτώσιν ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ κοινοτικοῦ συμβούλου, προσώπων κανονικῶς ἐκλεγέντων ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως.

Ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐθνικοφρόνων στελεχῶν, τέλος, ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον ὅσον καὶ ἀποκαρδιωτικώτερον ἐκ τῶν ἀμέσων κινδύνων. Δὲν δύναται τις πράγματι νὰ ἐκφρασθῇ ἀρκετὰ αὐστηρῶς, διὰ μέλη τῆς παροικίας, τὰ ὁποῖα ἐπικειμένης μᾶς τόσον σοβαρᾶς ἐκλογῆς δὲν ἤτέλουν νὰ θυσιάσουν τὴν θαλπωρὴν τοῦ Week End εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, ἢ τὴν λουτροθεραπείαν τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀποτελεῖ τοῦτο κλασσικὴν ἐκδήλωσιν τῆς ψυχικῆς ἀποσυνθέσεως μᾶς τάξεως ἐπαπειλουμένης ἀπὸ μίαν ἀμεσον συμφορὰν καὶ ἡ ὁποία ὡς ἂν εἶχε ζαλισθῇ ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀναλαμπὰς τῆς εὐτυχίας τῆς, δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς νὰ ζήσῃ καλύτερον τὸν καιρὸν ὁ ὁποῖος τῆς ἀπρὸς ἀκρόμῃ. Ἀλλ' ἡ μελαγχολικὴ αὐτὴ διαπίστωσις δὲν περικλείει φυσικὰ ὀλοκλήρον τὸν Ἑθνικόφρονα Ἑλληνισμόν τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποῦ ὑπάρχουν παραδείγματα αὐτοθυσίας καὶ δραστηριότητος ἱκανὰ νὰ μᾶς ἐμπνεύσουν ὅλους ἐδῶ. Οὕτε θὰ ἀπεδίδομεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς σημερινῆς τῆς χαλαρώσεως. Διότι καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς, ὅπως εἰς τοὺς κόλπους πάσης ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἡ ὥθησις, ἡ πρωτοβουλία, τὸ παράδειγμα, εἶναι ὁ ἀληθινὸς κινητὴρ τῆς ἱστορίας. Ἀπὸ αὐτὰ οἱ πολλοὶ ρυθμίζουν τὴν στάσιν τῶν καὶ μεταβάλλονται εἴτε εἰς ἥρωας εἴτε εἰς ποίμνια ὀδηγούμενα ἐπὶ σφαγὴν.

Ἀλλὰ τὸ παράδειγμα καὶ ἡ ὥθησις ἔρχονται ἀνωθεν καὶ ὑπὸ τὴν ὥθησιν αὐτῶν ἐξυπνοῦν αἱ λανθάνουσαι εἰς τὴν ψυχὴν δλων δυνάμεις, οἱ ἀδιάφοροι γίνονται πρωτοπόροι, καὶ οἱ φιλήσυχτοι ἄνθρωποι, πολεμισταί.

Τὸ ἀνωθεν ὅμως αὐτὸ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, εἶναι ἡ ἐδῶ Ἑλλάς. Ὁ φάρος αὐτὸς πρὸς τὸν ὁποῖον δπου καὶ ἂν εὐρίσκαται ὁ Ἕλληνας, ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ, ἀτενίζει ἀσυναίσθητως ἀπὸ τὸν ὁποῖον δέχεται τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστιν, ὅταν τὸ φῶς τοῦ εἶναι καθαρὸν καὶ ἔντονον ἢ τὴν ἀποκαρδίωσιν δταν τρεμοσδύνη.

Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τῶν Ἀθηνῶν χρειάζεται νὰ ἔλθῃ τὸ σύνθημα, νὰ κτυπήσῃ ὁ κώδων τοῦ κινδύνου, νὰ δοθῶν ἡ ἐνθάρρυνσις, αἱ σαφεῖς καὶ ἀποκρυσταλλωμέναι σκέψεις. Ἀπὸ ἐδῶ πρέπει νὰ λεχθῶν ὀλίγαι κεφαλαιώδεις ἐθνικαὶ ἀλήθειαι ὅπως τὸ ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἀποτελεῖ δόγμα ἢ σύστημα ἀλλὰ καθάραν ἔχ-
θρὶ κήν ἐισβολήν· ὅτι δι' αὐτὸν δὲν ἰσχύουν αἱ συμβατικαὶ ἐννοιαὶ τῆς δημοκρατικῆς μας ὀρθοδόξιας καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμεν μὲ ἔλα τὰ ὑπάρχοντα μέσα, χωρὶς δισταγμοὺς καὶ χωρὶς ἀμφισβητήσεις.

Ὅταν ὁμῶς ἡ πολιτικὴ Ἑλλάς συζητῇ περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. περὶ λήθης καὶ ἀμνηστείας, ὅταν οἱ πολιτικοὶ τῆς ἐρωτοτροποῦν πρὸς τοὺς ἀριστερο-
ζονταί, καὶ χωρὶς κἄν νὰ τὸ ἀντιληφθῶν διολισθαίνουν πρὸς τὰ νεωτέρας ὕψους λαϊκὰ μέτωπα, ἡ φωνὴ τῆς δὲν κατορθώνει νὰ ἀκουσθῇ ὅπως θὰ ἔπρεπε πέραν τῶν συνόρων τῆς.

Ὁ σκεπτικισμὸς, ἡ ἀδιαφορία καὶ ὁ ὀπορτουניσμὸς καταλαμβάνουν τὴν θέ-
σιν τῆς Ἐθνικῆς Πνοῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς αὐτοθυσίας.

Ἡ ἐπικίνδυνος κρίσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Αἰγύπτου ἀντικατοπτρίζει τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν κρίσιν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἀλήθεια, θὰ πρέπει νὰ μᾶς καταστήσῃ δικαιοτέρους ὅταν κρίνωμεν τὰς εὐθύναις τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀλλὰ καὶ νὰ κεντρίσῃ τὴν φιλοτιμίαν μας διὰ νὰ ἀνανήψωμεν.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Μόσχα—Βελιγράδι—Δύσις

Εἰς ἀξιοσημείωτον ἄρθρον ἐν τῇ ἑβδομα-
διαίᾳ Weltwoche τῆς Ζυρίχης τῆς 27ης Μα-
τίου, ὁ Franz Borkenau, προβαίνει εἰς
ἀνάλυσιν τῶν σχέσεων Τίτο—Κομμινφόρ, ἀσχολ-
οῦμενος ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἐξέ-
λιξιν τῆς ἰδεολογικο-πολιτικῆς ἀντιθέσεως με-
ταξὺ Μόσχας καὶ Βελιγραδίου. Εἰσερχόμενος
ἀκολούθως εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπὶ τῆς
ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώ-
σεως ἐπιπτώσεως τῆς ἀντιθέσεως ταύτης, ση-
μειοῖ ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας ὁ μὲν
Τίτο δύναται νὰ περιμένῃ, ὁ δὲ Κρούτσεφ
δὲν θὰ ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν
Βελιγραδίῳ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Ἀνασκο-
πῶν δὲ τὴν ἐπιδεξίαν καὶ λεπτοφυᾶ τακτικὴν
τοῦ Τίτο ἐν προκειμένῳ καταλήγει μὲ τὰ ἐ-
ξῆς ἀξιοσημείωτα: «Ὁ Τίτο χρησιμοποιοῖ λί-
αν ὥμως τὰς σχέσεις του πρὸς τὴν Δύσιν (αἵ-
τινες σήμερον δὲν ἀποτελοῦσι πλέον τίποτε
ἄλλο παρὰ μέσον ἐκβιασμοῦ) διὰ νὰ ἐνισχύ-
σῃ τὴν θέσιν του ἐναντὶ τῆς Μόσχας. Ἐν
τούτῳ δὲ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος
τοῦ ἐν τοῖς πράγμασι ὑποτιμηθέντος βαλκα-
νικοῦ συμφώνου, ἀλλὰ πολὺ ρεαλιστικώτε-
ρον, περὶ τῆς ἀμερικανικῆς πολεμικῆς καὶ
οἰκονομικῆς βοηθείας. Πρέπει νὰ ἐμπιστευ-
θῶμεν εἰς τὸν Τίτο ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ διατη-
ρήσῃ ταύτην διὰ πολὺν καιρὸν. Ἡ Ἀμερικὴ
τοῦ ἐχάρισεν ἕνα σύγχρονον πολεμικὸν ἐξο-
πλισμὸν τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ διατηρή-
σῃ παρὰ μὲ τὴν ἀμερικανικὴν βοήθειαν. Καὶ
ὁ Τίτο δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ παραδοῇ εἰς τὴν

Μόσχαν ἀνυπεράσπιστος εἴτε ἀπὸ στρατιωτι-
κῆς εἴτε ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Ἐν προ-
κειμένῳ ἰσχύει τὸ ἀξίωμα τοῦ Μάο Τσέ Τούγκ
ὁ ὁποῖος ἐνθ' ἐκκαθαρίζει ὅσον τοῦ εἶναι δυ-
νατὸν τὴν ρωσσικὴν ἐπικροῖν ἐν Πεκίνῳ ἐ-
νισχύει τὴν ἰδικὴν του ἐπικροῖν ἐν Μόσχᾳ,
ἐπίσης ὅσον τοῦ εἶναι δυνατόν».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Max Weber on law in Economy and So-
ciety, ὑπὸ Max Rheinstein, Καθηγητοῦ τοῦ
Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου (ἔκδ. Harvard
University Press 1954).

Τὸ ἔργον τοῦτο, ἐκδιδόμενον εἰς τὴν οἰκίαν
τῆς Νομικῆς Φιλοσοφικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ 20ου
αἰῶνος μεταφέρει διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὸν
Ἀγγλόφωνον κόσμον τὰς ἰδέας τοῦ μεγάλου
Γερμανοῦ Κοινωνιολόγου.

Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ ἔργου Max Rheinstein,
διαπρεπὴς καὶ διεθνὸς φήμης νομικός, ἐπέτυχεν
νὰ μεταδώσῃ κατὰ τρόπον συστηματικὸν τὰς
ἰδέας τοῦ διδασκάλου του Weber εἰς τὸν πνευ-
ματικὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἐκτεταμένη
εἰσαγωγὴ, ἡ ὁποία προτάσσεται τοῦ ἔργου εἶναι
ἀνεκτιμήτου ἀξίας καὶ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτη-
τος πολὺτιμον εἰσαγωγὴν εἰς τὰ προβλήματα
τῆς Κοινωνιολογίας τοῦ Δικαίου γενικῶς.

Ὡς γνωστὸν διὰ τὸν Max Weber κύριον
πρόβλημα ἦτο νὰ ἀνακαλύψῃ τὰς αἰτίας τῆς ἀ-
νόδου τῆς συγχρόνου κεφαλαιοκρατίας καὶ συ-
νεπὶς εἰς τὰς ἐρεῖνας του περὶ τοῦ Δικαίου,
οὗτος κυρίως καταγίνεται εἰς τὴν ἀναζήτησιν
τῶν εὐνοούντων τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κεφαλαιο-
κρατικῆς οἰκονομίας στοιχείων τοῦ Δυτικοῦ Δι-
καίου.
Α. Α.

OFFICINE GALILEO

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ :

FIRENZE, SPEZIA, BATTAGLIA, MILANO, MARGHERA, TARANTO

ΠΡΟΪΟΝΤΑ :

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ :

- Ὅργανα ἐλέγχου καὶ μετρήσεως, ἐργαστηριακὰ καὶ βιο-
μηχανικά.
- Ἡλεκτρικοὶ γνῶμονες.
- Ὅργανα ὑψηλῆς τάσεως μέχρι 260.000 Βόλτ.
- Πίνακες ἐλέγχου καὶ χειρισμῶν.
- Ἐγκαταστάσεις μετρήσεως μονώσεως μέχρι 1.000.000
Βόλτ.
- Τηλέγραφοι Μηχανῶν, ὅργανα πλεύσεως, ἡλεκτρικὸς ἐξο-
πλισμὸς πλοίων.
- Ἡλεκτροδιαγνωστικὰ καταγραφικὰ μηχανήματα.
- Ραδιοπομποί.
- Σταθμοὶ ἡλεκτροακουστικοῦ ἐλέγχου φραγμάτων.

ΟΠΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ :

- Φακοὶ πάσης φύσεως, διόπτραι κλπ.
- Φωτογραφικὰ μηχαναὶ.
- Φωτογραφικὰ μηχανήματα μεγάλης ἀκριβείας.
- Μικροσκόπια, ζυγοὶ ἀναλύσεων καὶ πάσης φύσεως ὀπτι-
κὰ ὅργανα ἐργαστηρίων.
- Προβολεῖς διὰ πλατείας, ἐργοστάσια κλπ.

ΜΗΧΑΝΙΚΗ :

- Μηχανικὰ κατασκευαὶ ἀκριβείας.
- Ἡλεκτρομηχανικὰ κατασκευαὶ.
- Μηχανήματα κλωστοϋφαντουργίας πάσης φύσεως.
- Κοπτικὰ καὶ ραπτικὰ μηχαναὶ.
- Μηχανήματα ἐλέγχου ἀντοχῆς ὑλικῶν.
- Διαχωριστήρες ἐλαίου.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ καὶ ΟΡΓΑΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ κ. λ. π.

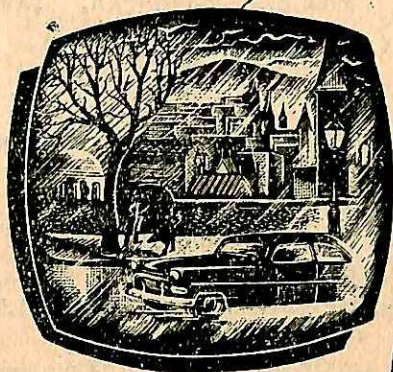
Ἀντιπρόσωποι ἐν Ἑλλάδι

«ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ»

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Ἐταιρία Ἡλεκτρισμοῦ
ὁδὸς Στουρνάρα 36 - Ἀθήναι - Τηλέφ. 53.872

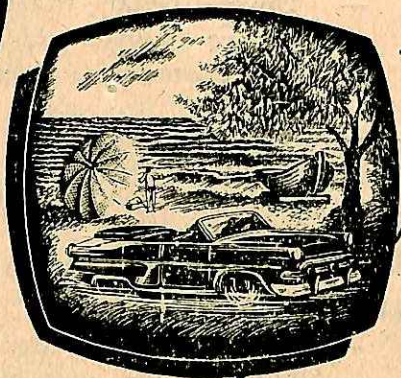

ΑΔΕΛΑ

Χειμῶνα

Καλοθαίρι

ἓνα μόνον τύπον ὀρυκτελαίου

**SPECIAL
ENERGOL
VISCO-STATIC**